

infacto

EurooppaXQ

Saksa, Sveitsi ja Ranska

Iloinen syystervehdys

En juurikaan pidä talvesta. Jatkuvasti on kylmä ja mihin tahansa lähtee, on pakko pukea ylleen vähintään viisi kerrosta eriasteisen paksuja vaatteita. Voisin alkaa Nuuskamuikkuseksi ja lähteä talven lähestyessä aina etelään.

Syksy on sentään usein vielä ihan mukava. Siinäkin vain on se pieni vika, että se tarkoittaa talveen valmistautumista. Kauniin aurinkoiset ja raikkaan viileät syyspäivät ovat kuitenkin vuodenajan parasta antia, vaikka niitä on valitettavan vähän. Syksyllä voi sytyttää kynttilöitä, laittaa villasukat jalkaan ja käpertyä viltin alle katsomaan elokuvia. Harmillista kyllä, toisinaan pitää myös polkea kouluun kaatosateessa ja myrskytuulella, jossa tuntuu, ettei pyörä enää edes liiku.

Tänä syksynä noin kolmekymmentä indecsläistä pakeni Suomen syksyä Saksaan, Sveitsiin ja Ranskaan. Suurin osa oli kuitenkin jo siirtynyt syysmielille niin tehokkaasti, että vaateetus oli sen mukaista myös Keski-Euroopassa, jossa yli 20 asteen lämpötilat pääsivät yllättämään. XQ:n aikana seurueemme kirjoitti matkapäiväkirjaa, johon melkein jokainen sai oman kädenjälkensä näkyviin. Retkimuistelmät voi lukea tämän lehden viimeisiltä sivuilta lähes lyhentämättöminä ja vain hieman sensuroituina.

Maailmanmatkaamisen lisäksi tässä Infactossa käsitellään tutalaisen potentiaalisia uravaihtoehtoja, kuullaan konsulttielämästä kahdeltakin eri kantilta ja pohditaan kaikkia koskettavaa koulutusohjelmauudistusta.

Lopuksi vielä syysinspiraationa toimineen Nuuskamuikkusen ajatuksia: ”On niitä jotka jäävät ja toisia jotka lähtevät, niin on ollut aina. Kukin saa valita itse, mutta on valittava ajoissa, eikä koskaan saa antaa periksi.” Itse lähdän seuraavaksi talvea pakoon Etelä-Ranskaan ensin viikoksi ja joulun jälkeen koko kevääksi. Siinä on toivottavasti riittävästi nuuskamuikkusmaisuuksia ainakin hetkeksi.

Kauniita syyssateita toivotellen,

Johanna

Julkaisija ja kustantaja:

TTY:n tuotantotalouden kilta Indecs

indecs-hallitus@indecs.info

Päätoimittaja ja taittaja: johanna.kari@tut.fi

Painopaikka: Juvenes Print TTY, Tampere

Painomäärä 80 kpl

www.indecs.info

Kannen kuvat: Lauri Haavikko, Jukka Tuomisto,

Sanna-Mari Peltola

23. lokakuuta 2011

Tampere, TTY

Indeksit (sisällysluettelo)

Yleisindeksi	Sivu
Puheenjohtajan palsta	4
Hallopedin kynästä	6
Alumnin kuulumisia	8
TEK-palsta	10
Haaste	11
Konsulttielämää McKinseyllä	13
Tutalaisen uravaihtoehdot	15
Markan palsta	17

KV-indeksi	Sivu
Rahalla saa ja hevosella pääsee	9
Tutalainen maailmalla	27
Elämää Iso-Britanniassa	32
Matkavinkit: New York	34
EurooppaXQ	37

Tapahtumaindeksi	Sivu
Fuksiviikko tutorin silmin	18
Fuksi ihmemaassa	20
Indecs Challenge	21
FWR	22
KCP	23
KV-sitsit	24
Kolmiot	25

Kreikalle!

Puheenjohtajan palsta

Jälleen on saatu yksi lukuvuosi aluilleen ja koulussa pyörii taas suuri joukko uusia naamoja. Sivusta on hienoa seurata fuksien oppimiskäyrän kasvua fuksiviikon jäädessä jo muinaishistoriaan ja uusien naamojen sulautuessa TTY:n normiarkeen. Tämä pistääkin muistelemaan omaa fuksivuottani ja sitä, kuinka ensimmäisten päivien stressi ja tietämättömyys vaihtui huolettomuudeksi ja ehkä elämäni parhaaksi vuodeksi.

Toki vuodet vieläkin tuovat mukanaan uusia asioita ja unohtumattomia elämyksiä! Älä sinäkään n:n vuoden opiskelija siis unohda, että TTY on paljon muutakin kuin paikka, jossa opiskella. Olikin ilo nähdä Indecs Challenge'ssa suuri määrä myös vanhempien ikäluokkien edustajia. Tätä se yhteisöllisyys on! Kaikki tulevat toimeen kaikkien kanssa ja yhdessä muodostamme sen fiiliksen ja yhteenkuuluvuuden tunteen, joka kantaa nimeä Indecs.

Sitten hetkeksi vakavampiin asioihin. Kuten jotkut ehkä saattavatkin tietää, vuonna 2013 korkeakoulut vähentävät hakukohteitaan (nykyinen koulutusohjelma TTY:llä). Teknistaloudellisen tiedekunnan kohdalla tämä tarkoittaa mitä todennäköisemmin hakukohteiden vähenemistä kahdesta yhteen. Täten koulutusohjelmien ja mahdollisesti myös kiltojen toiminta tulee kohtaamaan tulevaisuudessa suuria haasteita. Haasteita, joista selviämiseksi tarvitaan juurikin tuota aikaisemmin mainittua yhteisöllisyyttä. Yhdessä pystymme mihin vain!

Ei anneta tulevien kysymyksien kuitenkaan rasittaa itseämme liikaa, vaan nautitaan nykyhetkestä. Loppuvuoden mahtuu vielä paljon killan sisäisiä, sekä koko koulua koskevia tapahtumia. Tapahtumissa on mahdollisuus verkostoitua ja ottaa rennosti niin uusien, kuin vanhojenkin tuttavuuksien seurassa. Vaikka opiskelumme tähtääkin (uskokaa tai älkää) tulevaisuuteen ja työelämään, tulee hienoista opiskeluhetkistä osata nauttia ja ottaa ilo irti. Nämä ovat niitä aikoja, joita vanhana muistellaan muorin kanssa talon porstualla. Niitä aikoja, jotka tekevät elämästä värikkään ja tekevät siitä elämisen arvoisen!

Rauhallisen vauhdikasta loppuvuotta kaikille!!

Puheenjohtajan rakkaudella,

Niko Ahola

BE > YOUR DEGREE

Tervetuloa työpaikkaan, joka tarjoaa parempia mahdollisuuksia, suurempia haasteita ja enemmän työniloa. Organisaatioon, jonka toiminta perustuu tiimityöskentelyyn ja yhteistyöhön. Yritykseen, joka työskentelee teknologian kärjessä auttaen 18:aa Suomen 20 suurimmasta yrityksestä liiketoimintansa uudistamisessa. Tarjoamamme mahdollisuudet ovat rajattomat, voit vaihtaa töitä vaihtamatta yritystä. Tutustu meihin ja löydä mahdollisuutesi. accenture.fi/tyopaikat

>
accenture
High performance. Delivered.

BE GREATER THAN

Hallopedin kynästä

- TTY:n koulutusohjelmat uudistuvat rajusti 2013

Lauri Jaakkola

Hallopedin kynästä -palstalla Teknis-taloudellisen tiedekunnan (TTT) opiskelijaedustajat raottavat yliopiston hallintoelinten kabinetin verhoja. Tarkoituksena on kertoa kokouksissa käsiteltävistä ajankohtaisista yliopistoon, tiedekuntaan ja opiskeluun liittyvistä aiheista. Uusien ja miksei vanhojenkin fuksien kannattaa tutustua myös aiempiin kirjoituksiin, jotka on julkaistu Infactossa I/11 ja II/11.

Osana Bolognan prosessia koko Suomen yliopistomaailman yllä vallitsee paine uudistaa koulutusohjelmia ja selkeyttää hallintoa. Tavoitteena on muun muassa parantaa kandidaattien mahdollisuuksia liikkua sekä yliopistojen sisällä että välillä, lyhentää opiskeluaikoja ja tehostaa yliopistojen toimintaa. Käytännön toiminnan tasolla tämä tarkoittaa esimerkiksi hakukohteiden karsimista ja yliopistojen välistä profiloitumista ydinosaamiseen. Jäljelle jäävien koulutusohjelmien tulee tarjota riittävän monipuolisia opintopolkua, jotta valmistuvilla diplomi-insinööreillä ja maistereilla on hallussaan kyllin erilaistunutta ja monialaista osaamista vastatakseen elinkeinoelämän kysyntään myös tulevaisuudessa.

TTY:llä yliopiston ylin johto on asettanut työryhmän suunnittelemaan muutosta, ja tavoitteena on, että uudistuneisiin hakukohteisiin valitaan ensimmäiset opiskelijat jo vuonna 2013. Tänä syksynä alkaneen valmistelutyön aikataulu on siis melko tiukka, kun pyrkimyksenä on

määritellä koulutusohjelmat uudelleen sekä nimien että sisältöjen tasolla. Päälinjana on, että jatkossa jokaisessa tiedekunnassa on paria poikkeusta lukuun ottamatta vain yksi hakukohde ja kandidaattiohjelma.

Kahden sijasta yksi kandiohjelma

Teknis-taloudellisessa tiedekunnassa (TTT) on nykyisellään kaksi ensivaiheen hakukohdetta, tuotantotalous ja tietojohdaminen, joilla on myös erilliset kandiohjelmat. Maisterivaiheessa kolmantena ohjelmana on edellisten lisäksi kansainvälinen Business and Technology. Uudistuksen myötä tiedekuntaan jää (erittäin todennäköisesti) yksi hakukohde ja yksi kandiohjelma, josta valmistuneet hakeutuvat johonkin tiedekunnan (todennäköisesti) kolmesta maisteriohjelmasta.

Sana todennäköisesti on suluissa siksi, että valmistelutyö on vielä kesken eikä mitään päätöksiä ole tehty, vaan niiden aika on vuoden 2012 kuluessa. Tiedekuntaneuvostolle asia tuli ensimmäistä kertaa käsittelyyn 5.10., ja se herätti ymmärrettävästi aktiivista keskustelua. Tehtävänä oli luoda valmisteluryhmälle ja opetusneuvostolle alustava esitys tulevan hakukohteen, kandiohjelman sekä tulevien maisteriohjelmien nimistä ja keskeisistä osaamistavoitteista.

Suuri päähkinä uudistuksessa on se, miten jatkossa yhden kandiohjelman puitteissa pidetään kiinni sekä tuotantotalouden että tietojohdamisen hyvistä brändeistä, sekä luonnollisesti valmistuvien diplomi-insinöörien ensiluokkaisista valmiuksista työelämään. Tuotantotalouden DI on jo vuosikymmenet tunnettu todellinen käsite, ja tietojohdajat puolestaan ovat reilussa kymmenessä vuodessa onnistuneet vakiinnuttamaan paikkansa talouden ja tietotekniikan rajapinnassa. Etenkin meissä opiskelijoissa (alle-/yllekirjoittaneen lisäksi Lauri Vuorinen tutalta sekä Juho Mäntysaari tijalta) huolta herätti näiden brändien sekoittuminen ja laimentuminen, sekä mahdollinen verinen kilpailu kandiopinnoissa: kun tuotantotalouden ensisijainen hakijamäärä on nykyisellään noin 250 ja tietojohdamisen 100–120, on selvää, että suora yhdistäminen ilman muutoksia hyväksymiskiintiöihin johtaisi kovaan kilpailuun opintojen aikana. Sisään pääsisi entistä enemmän juuri tutasta kiinnostuneita, jolloin tijon maisteriohjelma saattaisi jäädä hyljeksityksi vaihtoehdoksi. Joka tapauksessa hakijoilla olisi edelleen opinto-oikeus koko

DI-tutkintoon.

Tuotantotalous TTT:n ydintuote

Useiden keskustelukierrosten jälkeen Kappelisalissa valitsi konsensus siitä, että hakukohteen nimen tulisi olla tuotantotalous. Esitys perustui juuri tutan vahvaan brändiin sekä hakijoiden että elinkeinoelämän keskuudessa. Myös tietojohdaminen koettiin luontevasti hakukohteen alaiseksi, sillä alun perin sisarlinja on syntynyt juuri tutan helmoista. Yhden yhteisen kandidiohjelman toteuttamista emme kokeneet neuvostossa ylitsepääsemättömänä ongelmana, sillä tutan ja tijon kandidiohjelmat ovat riittävän lähellä toisiaan. Enemmän vääntöä on odotettavissa esimerkiksi Tieto- ja sähkötekniikan tiedekunnassa, jossa signaalinkäsittelyn, tietotekniikan ja sähkötekniikan sovitaminen yhteen kandidiohjelmaan voi aiheuttaa tuskaa.

Suurempaa puintia aiheuttivat kandi- ja maisteriohjelmien nimeäminen. Ensimmäisen nimeksi kaavailtiin teknis-taloudellista ja tuotantotalouden kandidaattitutkintoa. Edellistä puoltaisi se mahdollinen tulevaisuuden skenario, jossa tuotantotekniikka saattaisi siirtyä automaatio-, kone- ja materiaalitekniikan tiedekunnasta TTT:hen. Lopulta päädyimme esittämään nykyisen tiedon valossa tuotantotaloutta, joka olisi hyvin linjassa hakukohteen ja DI-tutkintonimikkeen kanssa.

Maisteritasolla koimme hakijoita, opiskelijoita ja työmarkkinoita harhaanjohtavaksi vaihtoehdon, jossa tuotantotaloutta opiskelemaan tulleet valmistuisivatkin edelleen joko tietojohdamisen tai tuotantotalouden diplomi-insinööreiksi. Tuotantotalous hakukohteen nimenä saattaisi ohjata ajatuksia siihen, että tuotantotalouden maisteriohjelma olisi ensisijainen vaihtoehto, jonka rannalle jääneet joutuisivat tijolle. Tilanne söisi uskottavuutta ja arvoa molemmilta linjoilta ja koko tiedekunnalta, mikä ehdottomasti ei ole tarkoituksena: tiedekunnan etu on, että yhden sijasta meillä on kaksi haluttua brändiä.

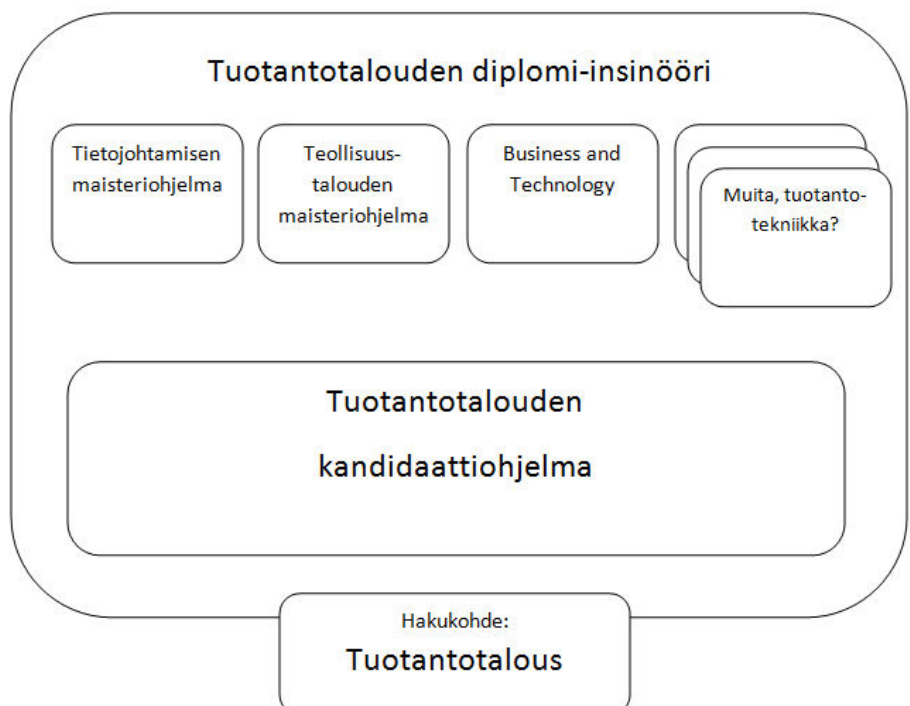
Laadusta ei tingitä

Ratkaisuesityksenä tulimme tulokseen, että tiedekunnan tuote on juuri tuotantotalouden diplomi-insinööri, joita valmistuisi kummastakin suomenkielisestä maisteriohjelmasta. Tuotantotalouden selektiivisyyden ja opiskelija-aineksen laadun varmis-

tamiseksi sisäänottomäärään hahmoteltiin merkittävää pudotusta nykyisestä 120:stä. Logistiikan ja turvallisuusjohtamisen opintoja tultaneen sisällyttämään molempiin suomenkielisiin maisteriohjelmiin, mutta asiaan palataan yksityiskohtaisemmin myöhemmissä kokouksissa. Vuonna 2013 TTT:ssä opinnot aloittaneen papereissa voisikin valmistuessa lukea esimerkiksi jotakin tämäntapaista: DI, tuotantotalous, teollisuustalous, painopisteenä laskentatoimi ja strateginen johtaminen; DI, tuotantotalous, teollisuustalous, pääaineena logistiikka tai DI, tuotantotalous, tietojohdaminen, pääaineena tiedonhallinta.

Tässä ratkaisussa yhdistyisi monia hyviä puolia. Tuotantotalous korostuisi edelleen vahvasti, mutta sateenvarjon alle liittyisi vanha tuttu tietojohdaminen. Tijon profiili ja tunnettuus puolestaan saattaisi jopa nousta tuta-DI-tittelin myötä. Samalla nykyisiä lukkoja saattaisi poistua: jo nyt osa tutateekkareista pitää tijo-kokonaisuutta sinänsä houkuttelevana, muttei vaihda, koska haluaa papereissaan lukevan edelleen tuotantotalous. Ongelma voisi kuitenkin syntyä tilanteessa, jossa esimerkiksi tuotantotekniikkaa sivuaineena lukenut, tuotannonohjaukseen tähtäävä ei pääsisikään teollisuustalouden maisteriohjelmaan. Tietojohdaminen puolestaan edellyttäisi tietoteknistä sivuainetta. Mihin hänet sijoitettaisiin, kun opinto-oikeus DI-tutkintoon olisi kuitenkin olemassa?

Mullistus asettaa uudistumispaineita tiedekunnan lisäksi nykyisille killoille. Indecs ja Man@ger perustuvat kilttoina omien, erillisten hakukohteidensa ympärille. Siirtykö toinen tai kenties molemmat takaisin ammattiainekerhoiksi?

Teknis-taloudellisen tiedekunnan alustava ehdotus tutkinto-ohjelmien nimistä.

Alumnin kuulumisia

Pyry Vauramo, Bain & Company

Terve teille, Infacton lukijat!

Olen Pyry Vauramo, Indecs-alumni virallisesti viime keväästä lähtien. Aloitin tutalla back in the days 2005, mutta vuoden armeijakomennus, KTM-opinnot Helsingin kauppakorkeakoulussa ja työelämään vakituisesti siirtyminen vuoden 2010 syksyllä lykkäsi valmistumistani viime kevääseen, jolloin otin lomaa töistä ja naputtelin diplomityöni mustiin kansiin. Toimituksen pyynnöstä jaan nyt Infacton lukijoille kuulumisiani alumniksi siirtymisen jälkeen. Otan teemaksi - niin tylsää kuin se onkin - jakaa kokemuksiani ja ajatuksiani lyhyestä työurastani konsultoinnin parissa, koska arvelen, että konsultointi saattaa potentiaalisesti kiinnostaa joitakuita joko kesätyönä tai vakituisena duunina koulun jälkeen.

Minulla on kokemusta liikkeenjohdon konsultoinnista kahdesta globaalisti toimivasta amerikkalaisesta yrityksestä. Ensimmäisen työelämävuoteni vietin Accenturella strategiakonsulttina Helsingin toimistolla, jonne päädyin vakituiseksi Business Analystiksi kesällä 2010 suorittamani harjoittelujakson jälkeen. Nyt tätä kirjoittaessani olen kuukauden edustanut yritystä nimeltä Bain & Company, jossa tittelini on Associate Consultant. Bain & Company on erikoistunut lähinnä suurten yritysten hallitusten ja toimitusjohtajien agendalle sijoittuvien toimeksiantojen suorittamiseen. Viimeisen viiden vuoden aikana Suomessa asiakkainamme ovat olleet suurin osa Helsingin pörssin 20 suurimmasta yrityksestä. Lisäksi työskentelemme paljon pääomasijoittajien kanssa, jolloin projektien fokuksessa on usein keskisuuria yrityksiä.

Konsultoinnissa on lopulta kyse auttamisesta. Avunpyytäjä on useimmiten yritys, jolla on ongelma. Nämä ongelmat ovat hyvin monimuotoisia. Yhteistä niille on se, että yritykset kokevat niiden ratkaisemisessa tarvittavan sellaista osaamista, jota yrityksestä ei löydy. Tähän voi olla useita syitä. Monesti kyse on siitä, että konsulttitiimi kykenee ratkaisemaan ongelman paljon nopeammin kuin yritys itse pystyisi; näin on esimerkiksi pääomasijoittajille tehtävissä markkina-analyysissä, joissa pääomasijoittajan harkitseman uuden markkinan koko ja kasvu halutaan selvittää nopealla, usein korkeintaan muutamman viikon, aikataululla. Joskus yritysten ongelmat ovat taas sellaisia, joita esiintyy niin harvoin, että yrityksellä itsellään ei ole dedikoitua henkilöstöä niiden ratkaisemi-

seen. Näissä ongelmissa konsultti voi tuoda täsmäavun nopeasti käyttäen hyväksi aikaisempaa kokemusta vastaavista ongelmista muissa yrityksissä. Esimerkkinä tällaisesta ongelmasta voi olla vaikkapa suuren yrityksen strategiaproessin fasilitointi: kun strategia uudistetaan keskimäärin 3-6 vuoden välein, ei tyypillisesti puolisen vuotta kestävään strategiaproessiin välttämättä voida dedikoida riittävästi henkilöstöä. Toisaalta konsultteja halutaan joskus tuomaan arvokas ulkopuolinen näkemys yritystä askarruttavaan asiaan - näin esimerkiksi silloin, kun yrityksen toimitusjohtaja harkitsee jotakin yrityksen kannalta merkittävää päätöstä, ja haluaa objektiivisen varistuksen ajatuksilleen. Konsulteista voi olla apua myös silloin, kun yrityksessä pitää tehdä vaikeita päätöksiä vaikkapa kustannusten leikkaamisesta; tällöin organisaation sisäisestä politiikasta vapaa konsulttitiimi voi toimia rationaalisemmin, ja saada helpommin aikaan yrityksen omistajien etua pitkällä aikavälillä maksimoivan lopputuloksen.

Olipa syy liikkeenjohdon konsulttien palkkaamiseen mikä tahansa, tehtävää suorittamaan dedikoidaan käytännössä aina konsulttitiimi. Tiimi työskentelee ennalta määritellyn ajan saavuttaakseen vastaukset ennalta määriteltuihin kysymyksiin. Konsulttitiimiin kuuluu tyypillisesti kolmesta kuuteen henkilöä, joilla kullakin on oma roolinsa tiimissä. Projektin myy yleensä partneri, joilla on

tyypillisesti yli kymmenen vuoden kokemus konsultoinnista tai muilta toimialoilta. Partneri myös ohjaa tiimiä, jonka päivittäisestä toiminnasta vastaa projektimanageri, jonka alla puolestaan työskentelee nuorempia konsultteja. Tiimin nuorimmat jäsenet ovat usein suoraan koulusta tulleita junnuja (kuten allekirjoittanut), joiden vastuulla on yleensä datan kerääminen joko haastatteluina tai toissijaisista lähteistä, hankitun datan analysointi ja mallintaminen, sekä tulosten raportointi muulle tiimille. Junnuilta edellytetään siis paitsi analyysien tekemistä, myös tulosten jalostamista siten, että tehtyjä analyyssejä voidaan hyödyntää alkuperäisen, osiin pilkotun ongelman ratkaisemissa.

Konsultoinnissa arvostetuista henkilökohtaisista taidoista mainitsen tässä yhteydessä neljä tärkeintä. Tärkein taito etenkin uran alkuvaiheessa on kyky analyysiin ajatteluun. Konsulttien suositukset yleensä varsin monimutkaisiin ongelmiin perustuvat aina faktoihin, joten analyttinen ja looginen päättely ovat välttämättömiä hyveitä. Toiseksi konsultoinnissa tarvitaan ns. draivia, koska konsultin täytyy aina olla halukas oppimaan uutta.

Usein tämä tarkoittaa pitkiä päiviä ja viikkoja toimistolla, joten ilman halua tehdä parhaansa joka päivä ei selviä. Kolmanneksi tarvitaan hyviä kommunikaatiotaitoja, sillä lopulta hienosti tehty analyysi valuvat hukkaan mikäli niitä ei saada kommunikoitua tehokkaasti asiakkaalle. Kommunikaatiotaidot ovat tarpeen myös tiimin sisällä, kun omien analyysien tuloksia esitellään muille tiimin jäsenille. Viimeiseksi (mutta ei suinkaan vähäisimmäksi) mainitsen tiimityön ja ihmisten johtamisen: kuten mainittua, konsultointi on aina tiimityötä, ja ilman näitä ylisestikin tuiki tärkeitä taitoja ei voine kehittyä hyväksi konsultiksi.

Näiden "alumnin kuulumisten" tarkoituksena oli jakaa minun ajatuksiani konsultoinnista sen pohjalta, mitä olen itse kokenut ensimmäisten ura-askelten aikana. Toivottavasti näistä hajatelmissä oli hyötyä sinulle, joka luit tämän tekstin näin pitkälle. :)

Tsemppiä syksyn opintoihin kaikille!

Pyry Vauramo

Teksti: Juhani Tolvanen

Rahalla saa ja hevosella pääsee

Juhani Tolvanen - Wellington, Uusi-Seelanti

Suomeen on hiljalleen ryhdytty puuhailemaan maksullista opetusta, vaikkakin tällä hetkellä maksujen käyttö taitaa olla rajoittunut muutamiin yliopistoihin sekä EU:n ulkopuolelta tuleviin opiskelijoihin. Laiskuuttani en jaksanut selvittää mitä lisäetuja on virallisen retoriikan mukaan luvattu maksullisuudesta joko asianomaiselle koululle, opiskelijoille tai valtakunnalle yleensä. Sen sijaan voin kertoa, mitä hyötyä lukukausimaksuista voi näin opiskelijan näkökulmasta olla: enemmän vilkkuvia valoja, yksilöllisemmät palvelut sekä erityisesti parempia arvosanoja.

Kun on (ylimääräistä) rahaa millä mällätä, tulee pakottava tarve pistää rahaa palamaan – olisi siitä hyötyä tai ei. Kaikki on aina viimeisen päälle: opetustiloissa on aina viimeisintä tekniikkaa ja niin monenlaista nappia ja vipua, että sormi menee väliillä suuhun, kun sälekaihtimetkin meinaavat olla kauko-ohjattuja.

Toisena etuna ovat yksilöllisemmät palvelut. Postgraduate-luennoilla on aina alle 10 opiskelijaa. Tämän lisäksi enää ei tarvitse luottaa Wordin oikolukuohjelmaan tai kaverin apuun, vaan valmiin esseen voi kiikuttaa yliopiston

palkkalistoilla olevan jampan arvioitavaksi ja korjattavaksi ennen palautusta. Lisäksi luennoitsijat ovat opiskelijoiden käytössä lähes 24/7, ja vaikka itse en näe tähän tarvetta, suurin osa opiskelijoista rämpää jatkuvasti luennoitsijoiden puheilla selventämässä asioita.

Kolmantena, ja ehdottomasti parhaana, etuna on arvosanojen välitön nousu ainakin asteikolla. Siinä vaiheessa kun yliopisto muuttui oppilaitoksesta palvelukeskukseksi, valta siirtyi itsenäisiltä luennoitsijoilta opiskelijoille. Keskeisenä ajatuksena on, että asiakas on aina oikeassa, eikä asiakasta parane suututtaa, muuten se menee rahoineen naapuriin, josta saa varmasti parempia arvosanoja. Ei paljoa ole näkynyt kursseja joissa opiskelijoita hylätään. Siinä vaiheessa kun A+ raja on 85%, niin voi vain kuvitella, millä keskiarvolla ihmiset valmistuvat.

Savua kosken rannalla

Osa 1/43

Olet parhaillaan aloittamassa uuden jännityssarjan lukemista. Tämän dekkarin kustannukset on katettu Tekniikan Akateemisten avulla ja tarina saattaa sisältää härskiäkin tuotesijoittelua. Eikä siis pelkästään saada, vaan myös sisältää. Päähenkilönä tarinassa on Aapo Koskinen, kovan luokan tutalainen, joka harrastaa pingistä.

Sade piiskasi katukivetystä, kun odottelin linja-autoa keskustorilla. Syyskuu oli jo pitkällä, ja aurinko alkoi jo hiukan pilkottaa vahvan sumun takaa. Päätelin, että yöllä oli varmaan ollut muutama aste pakkasta, sillä autojen tuulilasit olivat vielä vähän kohmeessa.

Katselin mummelia kadun toisella puolella keräilemässä tyhjiä tölkkejä ja ainoa johtopäätökseni tästä oli, että Koffin keissit ovat varmasti olleet tarjouksessa. Tämä ei kuitenkaan auttanut minua ollenkaan, sillä vaikka nyt hoksottimeni toimivatkin täydellisesti, ei minulla ollut mitään hajua, mitä eilen oli tapahtunut. Tämä asia täytyi saada selvitettyä!

Muistan sen, että ainakin torstaina olin vielä järjissäni, mutta nyt vaikuttaisi olevan jo lauantai, sillä bussi numero 3 kulkee varttia vaille normaalin 20 vaille sijaan. Tämä ei helpota asiaa ollenkaan, sillä pakolliset läsnäolot puheviestinnän harjoituksiin olivat olleet perjantaina. Pitäisi varmaan keksiä joku mainio tekosyy.

Voisin tietenkin unohtaa tapahtuneen ja jatkaa elämääni tästä eteenpäin. Tässä ratkaisussa voisi olla monia käytännöllisesti katsoen järkeviä puolia. Niin kauan kuin poliisi ei ole perässäni, niin menee kohtuullisesti. Lisäksi, vaikka käteistä ei olekaan senttiäkään, niin luottokortti on tallessa ja on myös mahdollista, että sitä ei ole vintutettu täysin tyhjiin. On myös mahdollista, että kukaan ei ole edes havainnut poissaoloani. Vastaamattomia puheluita ei ainakaan ollut yhtään. Soitetuista puheluita oli aika paljon, mutta näyttävät olevan sellaiseen aikaan, että tuskinpa ovat olleet kovin pitkiä. Tässä olisi tosiaan mahdollisuus jatkaa matkaa pohtimatta sen enempää tapahtunutta. Mutta ei! Tilanteessa on liian paljon epäilyttäviä piirteitä. Miten yksi kokonainen päivä on hävinnyt välistä ja miksi herään seisomasta vesisateesta keskustorilta.

Kylmä tuulenvire puhalttaa aiheuttaen kylmät väreet, olen näemmä hukannut huivinikin. H&M-tavaraa, mutta lämmitti se silti. Lompakon lisäksi taskusta löytyi kuitteja Koskikeskuksen McDonaldsista ja Kouvolan Tykkimäeltä. Muutaman sulaneen karamellin lisäksi löytyi vielä haalarimerkki. Eikä mikä tahansa haalarimerkki vaan Tekniikan Akateemisten upouusi merkki! Tällä hetkellä kyseinen haalarimerkki on paras johtolanka, jonka avulla voisin saada selvitettyä, mitä on tapahtunut. Otan taskussani sattumalta olleen massaspektrometrin ja mittaamalla haalarimerkin C-14 isotoopin aktiivisuuden ja vertaamalla sitä housujeni aktiivisuuteen pystyn arvioimaan, että olen laittanut haalarimerkin taskuuni torstaina noin kello 22:34 heti kinkkuvoileivän syömisen jälkeen. Tämän avulla en pysty vielä täysin päättelemään hukassa olevia tapahtumia, mutta pala se on ensimmäinenkin.

Ajattelin mennä kolmellatoista Hervantaan, ja bussi näkyykin jo tulevan Hämeenkadun päässä. Pysäkillä pysähtyy kuitenkin ensin harmaa auto, jonka kuski on etäisesti tuttu jostain, ja huikkaa tulemaan kyytiin. Epäilen tilannetta hetken. Kuka tämä henkilö autossa oikein on? Missä olen nähnyt hänet? Miksi hän pyytää minua kyytiin? Tilanne on kuitenkin kutkuttava, sillä autossa olevalla henkilöllä voi tietää enemmänkin, mitä on tapahtunut.

Astun autoon ja toivon saavani vastauksia päätäni vaivaaviin kysymyksiin. Auto kiihdyttää kura roiskuen Hämeenkatua pitkin, ennen bussin saapumista pysäkillä.

Jatkuu seuraavassa numerossa.

Teksti: Jesse Kivilä & Ville Väliaho
Kuva: Tiia Tanskanen

Haaste - Kesäistä liikuntaa

Jesse

Kevään viimeisessä Infactossa minua odotti jättipommi: Ella Hyvärinen oli mennyt heittämään minulle haasteen! Aina tähän saakka olin naureskellut Infacton haaste-osion ihmisille ja tuntenut myötähäpeää mitä erikoisimmista haasteista, mutta nyt homma napsahtikin minulle! No, kiitokset Ellalle siitä, että haastoi minut liikkumaan, eikä lausumaan runoja tai muuta sellaista. Vastaparini tässä haasteessa on Ville Väliaho ja Ella haastoi meidät kilpailemaan siitä, kumpi kerää enemmän pisteitä kesän kuluessa kesälajeista (kts. tarkempi määrittely Infactosta 2/2011). Pisteitä sai liikkuttua tuntia kohti 6 ja jos mukaan sai jonkun indecsläisen, sai siitä lisäpisteitä 3 jokaista liikkuttua tuntia kohti.

Luin tehtävän määrittelyn ja aloin pohtia tilannettani. "Kesälaji" jäi terminä mietityttämään minua kovasti. Tulin pelaamaan vanhaan tapaan jalkapalloa koko kesän ja jos siitä ei pisteitä heru, olisi tappioni varma! Tulkitsen nyt kuitenkin niin, että jalkapallo on aito kesälaji! Tämä ei kuitenkaan vielä pitkälle auttanut, sillä jalkapallo yksin tuskin riittäisi voittoon. Punttisalilla voi käydä talvellaikin, joten sitä ei varmasti hyväksyisi kesälajiksi. Tämä oli pieni takapakki suunnitelmiin, sillä kesällä tarkoituksenani oli käydä jalkapalloreeneissa ja sen lisäksi lenkillä ja punttisalilla. En millään olisi jaksanut ostaa esim. rullaluistimia, sillä jääkiekkoa talvisin pelaavana fanaattisena lajin kannattajana pidän näitä rullaluistinvirityshirvityksiä lähinnä

aidon asian surkeina korvikkeina. Entä rullahiihto? No ei missään nimessä, koska lumellakin homma on tarpeeksi nihkeää. Entä pyöräily? Ei onnistu, koska oma kilpuri ei ole lenkkiainesta ja uudesta saisi pulittaa sievoisen summan. Uinti? Meri olisi kyllä Kaarinassa (Turun naapuri) lähellä, mutta että viettäisin tunteja uiden? Ei pysty. Golf? Ei ole green cardia, enkä tähän hätään sitä halunnut suorittaa.

Aloin olla jo epätoivon partaalla. Häviäisin Villelle varmasti! Aloin kuitenkin vielä uudestaan tarkastelemaan Ellan laatimaa tehtävänantoa. Hmm... "...tehtävänä on kerätä pisteitä kesälajeista, joita ovat..." Tässä kohtaa paino oli sanalla laji, mutta myöhemmin mukaan tuli myös liikunta: "Jotta liikkumaan saataisiin myös muut kiltalaiset..." Hmm... Toisaalta, jos kerta golfkin laskeetaan... Hmm... Olisikohan mahdollista...mm... Joo! Sillai mä teen!

Koska tehtävänannossa annettiin tulkinnanvaraa nimenomaan termin "kesälaji" kohdalla, koen, että mökillä saunominen, mölky ja moottoripyöräily ovat kesälajeja siinä missä golf tai minigolfkin. Perustelut? Saunoessa tulee varmasti kuumempi ja enemmän hiki kuin kertaakaan minigolfia pelatessa. Saunan jälkeen mennään varsin usein myös uimaan, joten olen laskenut mökkisaunomisiin ja uimiseen menneen ajan yhteen. Virvokkeiden juontia saunan terassilla ei sen sijaan ole sisällytetty laskuissani suoritusajaksi, sillä tulkitsen nämä tauoiksi,

kuten jalkapallopelin puoliaika. Sitä paitsi saunomisesta järjestetään MM-kisat! Minigolfin MM-kisoista en sen sijaan ole kuulut koskaan puhuttavan.

Moottoripyöräily puolestaan kesäkuumalla on myös hikistä hommaa, jos arvostaa omaa henkikultaansa sen verran, että pitää aina suositellut suojukset päällä ajellessaan. Moottoripyöräily on myös maailmalla suosittu laji ja sen maailmanmestaruudesta käydään monessa eri luokassa kilpailua. Ja uskokaa tai älkää, mutta kyllä kahden tunnin moottoripyöräilenkin jälkeen on keskivartalo ja kädet

Jessen mölkyseurue Juhannukselta. Heittovuorossa Hena.

hellänä, pakaroista puhumattakaan! Laskuissani esiintyy myös mölkky kesälajina, koska harvoin sitä talvella pelataan ja kyllähän se vertailussa minigolfin kanssa on samalla viivalla. Molemmat vaativat tarkkuutta ja vakaata kättä. Lisäksi mölkyssä vaaditaan usein peliälyä, sillä joskus pelistrategia on tarkkuutta tärkeämpi ominaisuus. Näiden perusteluiden turvin uskalsin siis lähteä kisaan tosissaan, vaikka tiedän Villen kovaksi golfin pelaajaksi.

Alla olevasta taulukosta näkyy kesäkuukausien aikana keräämäni pisteet tarkasti dokumentoituina. Olen merkinnyt tarkasti muistiin suoritusten päivämäärät, lajin, tunnit ja mukana olleiden kiltalaisten lukumäärän. Jos "Killan jäsenet" -sarakeessa on numero yksi, se tarkoittaa, että olen ollut yksin liikenteessä. Jokainen jäsen tämän jälkeen on otettu huomioon kolmena lisäpisteenä, kuten tehtävänannossa määrättiin. Olen myös kirjannut osan paikalla olleista kiltalaisista muistiin "Kesälaji" -sarakeen selvityksiin. Kaiken kaikkiaan yhteenlaskettuna saavutin tässä kisassa kesän aikana huimat 501 pistettä!

Ville

Kylmä hiki alkoi hiipiä ohimoilleni, kun arvoisa kanssa-kilpailijani Jesse Kivilä uteli kauhunsekaisena Facebookissa, että olenko lukenut jo uusimman Infacton. Varttitunnin paniikinomaisen lueskelun jälkeen lause "Liikunnanilosta nauttimaan ja muita liikkumaan kannustamaan pääsevät Ville Väliäho ja Jesse Kivilä!" iski vasten kasvojani – minäkö liikkumassa?

Alkujärkytyksestä toivuttuani aloin hioa taistelusuunnitelmaani ja keksinkin, että ainoa mahdollisuuteni on löytää jokin mahdollisimman aikaavievä laji. No kauan ei tarvinnut vanhan keplottelijan päättään vaivata, kun vastaus – GOLF! – kajahtikin jo kirkkaana aivolohkoon. Onni onnettomuudessa, sillä itseltäni löytyikin jo valmiiksi joskus 90-luvulla suoritettu Green Card. Olikin aika kaivaa golftamineet varastosta aloittaa intensiivinen ja raivokas harjoittelu.

Aloitin harjoitteluni rangella (avoin nurmikenttä, jonka laidalta palloa lyödään ilman suurempaa päämäärää mahdollisimman suoraan ja pitkälle) ja huomasin, että nuorena virkkamani sananlasku "opetellaan ensin lyömään pitkälle, ja sen jälkeen vasta suoraan" kummitteli vieläkin lyönneissäni. Lyöntini lähtivät kyllä mielestäni tarpeeksi kauas, mutta noin 90 asteen vaihtelu lyöntisuunnassa tulisi (ja tulikin) aiheuttamaan ongelmia kentällä.

Pikkuhiljaa lyöntini alkoivat kuitenkin suoristua (kiitos kaikkien Youtube-videoiden ja Ben Hoganin kirjoittaman The Five Fundamentals of Golfin) ja koin olevani valmis kesän ensimmäiselle kierrokselle. Kyseinen virstanpyl-

väs saavutettiin 7.6., ja kierroksen jälkeen sain jälleen muistutuksen siitä, miksi golfammattilaiset tienaa enemmän kuin moni diplomi-insinööri tulee ikinä tienamaan.

Mutta harjoitushan tekee mestarin, enkä ajatellut luovuttaa. Minullahan oli kilpailu voitettavana ja halusin tulla paremmaksi pelaajaksi. Tuntikausien harjoittelu ja pelaaminen tuottivat vihdoinkin tulosta 2.7., kun osallistuimme iskan kanssa parikilpailuun. Sijoituimme ensimmäisiksi (kuinkas muutenkaan) ja voitimme loma-asunnon Espanjasta viikoksi käyttööme. Tämä jäikin yhdeksi harvoista kesän hyvistä golfmuistoista, mutta sitä on sitäkin lämpimämpi muistella Espanjassa kattoterassilla jääkylmän pina coladan kanssa!

Liikkumiseni kesällä eivät kuitenkaan olleet aivan täysin yksipuoleisia, vaan myös aiempien kesien suosikkilajini, tennis, sai minut hikoilemaan muutamia kertoja. Golfin riistämän ajan vuoksi pelimäärät jäivät kuitenkin vähäisiksi verrattuna aikaisempiin vuosiin, mutta voipahan silti sanoa pelanneensa. Pienen totuttelun jälkeen tennis alkoi sujua, ja sitä pystyi jo hyvällä (tai pahalla) omalla tunnolla kutsumaan jopa pelaamiseksi!

Kirjanpitoni mukaan vietin aikaa golfin parissa kesällä 76 tuntia ja tenniksen parissa 10 tuntia. Pikaisen yhteen- ja kertolaskun jälkeen saan omaksi pistemääräkseni 516 pistettä. Syrjäisen asuinpaikkani (lue: Jyväskylä) vuoksi en saanut aktivoitua muita kiltalaisia kanssani liikkumaan, mutta toivon mukaan ensi kesänä sekin puoli paranee!

Huomattavaa on se, että molemmat kilpailijat venyivät yli 500 pisteen haamurajan. Tiukkaakin tiukemman kilpailun voiton vei golfpallon mitalla Ville Väliäho. Jesse onnittelee lämpimästi kanssakilpailijaan ja juo tappion karvasta kalkkia. Tässä kilpailussa näköjään yhteen lajiin keskittyminen oli valttia, eikä Jesseä auttanut, vaikka hän liikkui tuloslaskuissaan harmaalla alueella. Kilpailun ansiosta molemmilla haastetuista oli kuitenkin aktiivinen ja tapahumarikas kesä.

Uusi haaste:

Urheilun vauhdikkaasta maailmasta siirrymme seuraavaksi kotisohvalle nauttimaan kulttuurielämyksiä elokuvaklassikoiden muodossa. Haastamme Laura Airion katsomaan elokuvat Casablanca (1942) ja Rita Hayworth - Avain pakoon (1994). Ja jotta koko kilta pääsisi jakamaan nämä kokemukset, tulee haastetun kirjoittaa molemmista elokuvista 500 sanan syväluotaava analyysi (juoni lyhyesti, henkilöt ja oma mielipide perusteluineen).

Konsulttielämää McKinseyllä

Lentokone alle ja töihin

Kello herättää maanantaiaamuna kuudelta. Työviikko alkaa matkalla asiakasfirman toimistolle, joka ei sijaitse aivan kulman takana, vaan tässä projektissa Pariisissa. Lentokentällä syödyn aamupalan jälkeen on lentokoneessa aikaa ottaa vielä aamutorkut ja perehtyä asiakkaalta saatuihin dokumentteihin

Kolmen tunnin lennon jälkeen Charles de Gaul- len lentokentällä tapaan ruotsalaiset kollegani, joiden kanssa on matkalla toimistolle vielä aikaa sopia, mitä aamun kokouksessa aiotaan erityisesti painottaa. Jälleen yksi kansainvälinen työviikko on alkanut.

Isoja kysymyksiä

Tässä on yksi esimerkki siitä, miten viikko voi alkaa McKinsey & Companyllä. Kyseessä on vuonna 1926 perustettu liikkeenjohdon konsultointifirma, jonka Helsingin toimistossa työskentelee 26 ja maailmanlaajuisesti n. 9000 konsulttia.

McKinseyn tavoitteena on auttaa maailman merkittävimpien yritysten ja organisaatioiden ylintä johtoa heidän vaikeimmissa kysymyksissään. Kuulostaa melko kunnianhimoiselta, mutta todellisuudessa työ on usein juuri kuvauksen mukaista toimintaa. Turhanpäiväisiä hommia ei vastaan tule.

Oma tieni johti McKinseylle kuluvan vuoden tammi-kuussa. TTY:llä suorittamani tuotantotalouden opinnot vuosina 2004 – 2010 toimivat varsin hyvänä pohjana konsultin työlle, vaikkakaan en voi sanoa, että opinnot olisivat valmistaneeet kaikkiin vastaantuleviin tilanteisiin kovin hyvin: Ensimmäisen projektini ensimmäisenä päivänä istahdin samaan pöytään minulle täysin vieraalla toimialalla toimivan pörssiyrityksen toimitusjohtajan

Konsultti Pariisissa arvioimassa Eiffel-tornin siirtomahdollisuuksia piristämään Suomen turismia (todellisuudessa kuva on lomamatkalta, sillä kamera ei ollut mukana työreissulla)

kanssa. Onneksi sillä tapaamiskerralla riitti lähinnä oman nimen kertominen.

Käsienheiluttelua?

Tutalaisten maine käsienheiluttelijoina (ainakin kateelisten muiden teekkareiden mielestä) yhdistettynä konsulttien maineeseen käsienheiluttelijoina (ainakin jotain konkreettisempaa työtä tekevien mielestä) ei välttämättä anna tuta-taustaisesta konsultista kaikkein luotettavinta kuvaa. Ehkä on siis parempi hieman avata sitä, mitä työ

oikeasti pitää sisällään.

Tyypillistä työpäivää tai työviikkoa on vaikea kuvailla, sillä kaikki riippuu siitä, onko kyseessä kahden viikon due diligence –projekti, jossa arvioidaan ostokohteena olevan yrityksen houkuttelevuutta ostajan näkökulmasta vai puolen vuoden mittainen transformaatio, jossa myllätään asiakasyrityksen prosessit kilpailukykyiseen kuntoon. Samalla asiakkaan toimiala voi olla mitä vain pankeista tietokoneisiin, kuluttajatuotteista teollisuuteen tai öljyn jalostuksesta sairaaloihin.

Useimmiten projekteista voi kuitenkin löytää enemmän tai vähemmän seuraavia osasia: Tiedon etsintää, tiedon analysointia, excel-mallinnusta, asiakastapaamisia, haastatteluja, tulosten esittelyä, tiimipalavereita, itse näistä työtä, tiimityötä ja ihmisten johtamista.

Tiivistettynä toimenkuvaa voisi kuvata tiimityönä tehtävänä ongelmanratkaisuna. Periaatteessa toiminta on hieman samankaltaista kuin legendaarisella yrityksen johtaminen (YrJo™) –kurssilla. Alussa vastaan tulee hieman epämääräinen tehtävänanto sekä iso pino dataa ja tästä sitten aletaan selvittää, mikä onkaan oikea kysymys vastattavaksi, ja kuinka tätä ongelmaa kannattaisi alkaa ratkaista.

Projektien monimuotoisuudesta ja suhteellisen lyhyestä kestosta johtuen edes tällainen lyhytpinnainen ja nopeasti kyllästynyt adhd-tapaus ei ehdi tylsistyä. Toisaalta eipä tämä ihan tavallinen yhdeksästä viiteen työ olekaan, missä on omat hyvät ja huonot puolensa.

Fyysikoita ja vuorikiipeilijöitä

Ehdottomasti parasta, mitä olen kokenut (vielä) lyhyellä konsultin urallani ovat ihmiset, joiden kanssa olen saanut tehdä töitä. Suurin osa konsulteista tulee taloon suoraan koulun penkiltä tai alle parin vuoden työkokemuksella, jolloin paikkaan kerääntyy nuorta ja melko samanhenkistä sekä usein erittäin jännittävää porukkaa.

Kerran olin samassa projektissa norjalaisen matematiikkaa opiskelleen olympiaurheilijan ja tanskalaisen fysiikan tohtorin kanssa, jo unohtuneet insinöörimatematiikan kurssit eivät siinä menossa paljoa auttaneet, kun rakensimme matemaattista mallia asiakasyrityksen asiakkaiden kulutuskäyttäytymisestä tietyn kaupungin alueella.

Muihin mielenkiintoisiin työtovereihin ovat kuuluneet mm. kolumbialainen entinen IT-yrittäjä, norjalainen piilaak-sossa uransa luonut venture capital -sijoittaja ja suomalainen, joka pystytti telttasaunan Mont Blancin huipulle.

Toisaalta, eipä tänne hakeakseen tarvitse olla mikään supermies/-nainen. Kaikilla on kuitenkin omat heikkoutensa ja vahvuutensa, joita yhdistelemällä saadaan aikaan parhaat tulokset. Normi-tutalainen on kuitenkin jo keskivertokansalaista kunnianhimoisempi ja kokonaisvaltaisesti oppimiskykyisempi, vai mitä? Lisäksi kehittyminen tapahtuu sopivia kokonaisuuksia kerrallaan oppimalla, jolloin stressitaso ei pääse räjähtämään katosta läpi, vaikka valtavasti uutta opittavaa onkin.

Viikonlopuksi kotiin

Mutta mitä tapahtuikaan Ranskassa? Neljän intensiivisen työpäivän aikana on saatu analysoitua asiakkaan tuotteiden myyntidataa, laskeskeltu optimaalisia logistiikkajärjestelyjä tehtaalta kauppoihin, sovittu seuraavan viikon prioriteeteista, yritetty saada selvää paikallisesta aksentista ja syöty liikaa patonkeja. Torstaina on aika selvittää oikea lähtöportti maailman sekavimmalta lentokentältä CDG:ltä ja lentää takaisin kotiin.

Perjantaina on päivä kotitoimistolla Helsingin keskustassa, jolloin töiden lomassa ehtii myös vaihtamaan kuumia suomalaisten kollegojen kanssa. Iltapäivällä joku ehdottaa lähtöä after work –lasillisille. Edessä on rentouttava viikonloppu.

Jos jokin tekstissä herätti mielenkiintoa konsultointia kohtaan, niin surffaa etsimään lisätietoja osoitteesta www.mckinsey.fi tai kysy ihan mitä vain suoraan allekirjoittaneelta maililla juha_tuomi@mckinsey.com

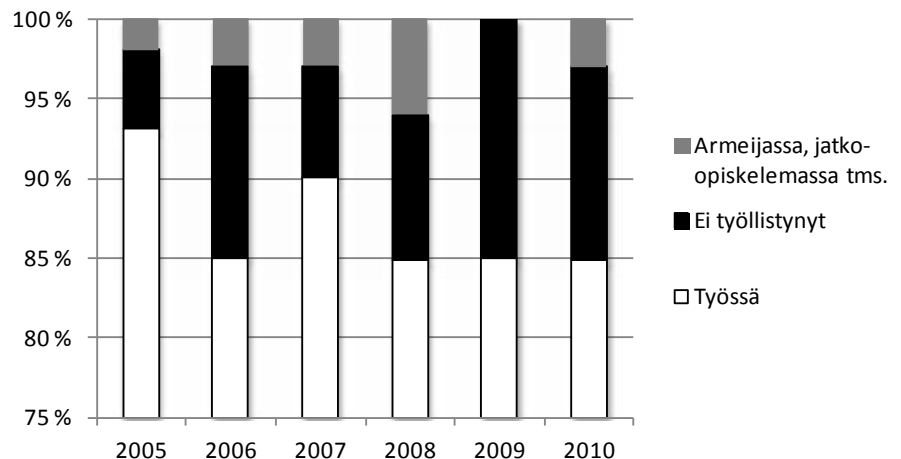
P.S. Rekrytointi on käynnissä vuoden ympäri.

Tuomo Tutalaisen uravaihtoehtoista

Onko valmistuminen jo aivan nurkan takana ja mielessä pyörii ajatus siitä, mitähän saman kohtalon aiemmin kokeneet nykyisin puuhaavat? Vai oletko juuri aloittanut tuotantotalouden opintosi ja pohdit, mistä löydät itsesi puolen vuosikymmenen kuluttua?

Tässä tekstissä esitellään lyhyesti joitakin mielenkiintoisia faktoja TTY:n tuotantotalouden koulutusohjelmassa opiskelleiden työllistymiseen liittyen. Lähdemateriaalina tekstille on toiminut koulutusohjelman suunnittelijan Soila Kolari kokoama yhteenveto TTY:n palautekyselyiden vastauksista.

Kuva 1: Työllistyminen valmistumishetkellä

Ensimmäisenä on luontevaa tarkastella koulutusohjelmasta valmistuneiden työllistymistä. Vuonna 2010 valmistuneista TTY:n tuotantotalouden diplomi-insinööreistä valmistumishetkellä töissä oli 84 %. Armeijassa, jatko-opiskelemissa tai muualla työmarkki-

noiden ulkopuolella oli 3 % valmistuneesta DI-joukosta ja työttömänä valmistumishetkellä töitä etsi 12 % uusista tuotantotalouden diplomi-insinööreistä. Kuvassa 1 esitetyistä valmistumishetken työllistymistiedoista havai-

Myynti / markkinointi

Asiantuntija:

Sales Engineer
Myyntiedustaja
Varaosamyynti-insinööri

Keskijohto:

Sales Manager
Customer Service Manager
Account Manager
Key Account Manager
Markkinointipäällikkö

Yritysjohdo

Ylin johto:

Toimitusjohtaja
Toimitusjohtaja
Toimitusjohtaja
Analyytikko / toimitusjohtaja
Country Manager

Tutkimus ja tuotekehitys

Asiantuntija:

Tutkimusharjoittelija / tutkija
Tutkija
Tutkija
R&D Master's thesis worker

Tuotanto ja logistiikka

Asiantuntija:

Materiaaliohjaaja
Tuotannonohjauksen kehittäjä
Chief engineer

Keskijohto:

Tuotantopäällikkö
Tehdaspäällikkö
Global Yield Management Systems Support Manager
Ostopäällikkö
Projekti- / logistiikkapäällikkö

Projektinhallinta

Asiantuntija:

Projektikoordinaattori
Projekti-insinööri
Projektikoordinaattori

Keskijohto:

Projektipäällikkö
Project Manager
Projektipäällikkö

Laskenta / rahoitus

Asiantuntija:

Controller, kehitys, myynti ja markkinointi
Controller
Riskienhallinta (rahoitus)

Liiketoiminnan analyysi- ja kehitystehtävät

Asiantuntija:

Senior Consultant
Suunnittelija
Suunnittelija
Kehitysinsinööri
Senior Consultant
S-trainee
Suunnittelija
Prosessin kehitystehtävät
Suunnittelija
Tietojärjestelmäanalyytikko
Analyytikko
Analyytikko
Business Analyst
BI system specialist
CRM-analyytikko

Keskijohto:

Liiketoiminta-alueen kehityspäällikkö
Manager, Market Development
Business development manager
Business Infrastructure Manager

Ylin johto:

Kehitysjohdaja

Muut asiantuntijatehtävät

Asiantuntija:

System specialist
Erikoisupseeri

Kuva 2. Valmistumishetken työnimikkeitä.

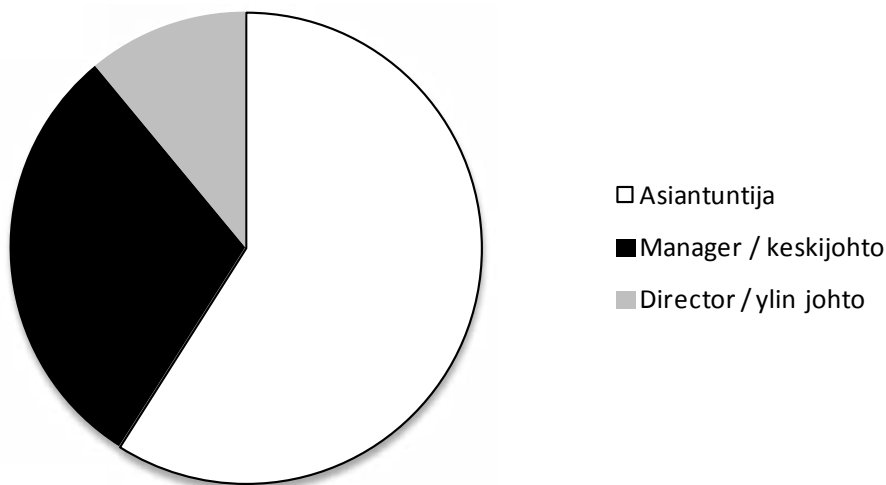
taan tilanteen säilyneen melko vakiona viimeisten vuosien ajan.

Seuraavaksi tarkasteluun otettiin ne valmistumishetkellä työllistyneet, jotka työskentelivät ns. koulutuksen mukaisissa tehtävissä. Esimerkkejä valmistumishetken työnimikkeistä on esitetty kuvassa 2.

Työtehtävät jaettiin kahdeksaan (8) luokkaan, joiden välillä valmistumishetken työtehtävät jakautuivat kuvan 3 mukaisesti. Kuten kuvasta havaitaan, sijoituivat valmistuneet hyvin laajasti erilaisiin tehtäviin, liiketoiminnan analyysi- ja kehitystehtävien muodostaessa suurimman tehtäväluokan.

Lopuksi tehtäviä jaoteltiin kolmeen tasoluokkaan tehtävän tason perusteella. Jaottelu tehtävänimikkeittäin on

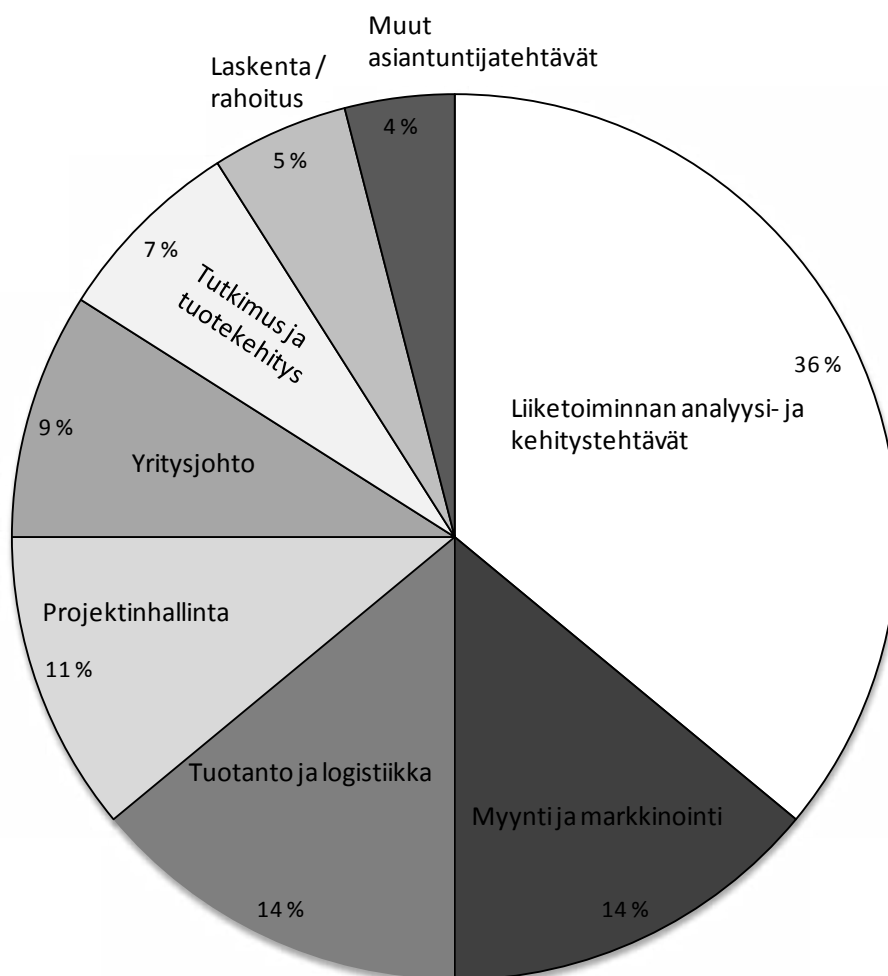
Kuva 3: Tehtävänimikkeet, koulutusta vastaavat tehtävät. N = 56.

esitetty kuvassa 2 ja valmistumishetkellä työllistyneiden jakaantuminen eri tehtävätasolle on esitetty kuvassa 4. Vähemmän yllättäen havaitsemme, että suurin osa juuri valmistuneista sijoittuu asiantuntijatehtäviin, keskijohdon tehtävien kutsuessa vajaata kolmannesta ja ylimmän johdon tehtävien reilua kymmenesosaa valmistuneista tuotantotalouden diplomi-insinööreistä.

Palautetta tästä hieman erilaisesta Infacto-artikkelista otetaan erittäin mielellään vastaan. Viestiä voi lähettää Infacton päätoimittajalle Johannalle (johanna.kari@tut.fi) tai jutun kirjoittaneelle Lurille (lauri.vuorinen@tut.fi).

Erityisen arvokkaita ovat näkemykset siitä, onko tämänkaltaisille jutuille kysyntää myös tulevaisuudessa ja jos on, niin mitkä voisivat olla kiinnostavia asiakokonaisuuksia tuleviin lehden numeroihin.

Kuva 4. Tehtävänimikkeet, koulutusta vastanneet tehtävät. N=56.

Miten voin säästää? osa II

Ihmisellä on luontainen halu välttää epävarmuutta ja täyttää erilaisia tarpeitaan. Joidenkin perustarpeiden tyydyttämiseen tarvitaan lähes poikkeuksetta tuloja. Moni hankkii itselleen tasaisen tulonlähteen – palkkatyön, joka mahdollistaa jatkuvuuden ja elämän suunnittelun. Koska useat yritykset kuitenkin vähentävät henkilöstönsä määrää eri syistä, voi jatkuva palkkatulokin vaarantua. Olisiko siis järkevää hajauttaa tulonlähteitään niin, että palkkatulojen ehtyessä taloudelliset edellytykset olisivat jotenkin turvattuina? Voisiko jo opiskeluaikana ainakin tutustua erilaisiin säästämismuotoihin, jotta työelämän alkaessa ja lompakon pullistuessa ymmärtäisi laittaa osan sivuun?

Oma sijoittajatyypkinsä on hyvä tuntee, jotta sijoittamisesta tulisi suunnitelmallisempaa. Jos ei tunnista itsensä aktiivista treideriä, joka pyrkii hyötymään myös lyhytaikaisista sijoituksista suhdanteiden vaihtelun avulla, tai spekulioijaa, jonka ajatukset sijoittamisesta ovat lähellä uhkapelaamista, on viisaampaa tyytyä perinteisen sijoittajan rooliin. Perinteinen sijoittaja ymmärtää, mitä on ostamassa, luottaa tunnuslukuihin ja laskelmiin eikä osta osakkeita, jos niitä ei saa ”oikeaan hintaan”. Samoin muiden sijoitusmuotojen suhteen perinteinen sijoittaja ymmärtää, mitä ne pitävät sisällään.

Kotitalouksien sijoituskohteet jaetaan finanssi- ja reaalisijoituksiin. Finanssisijoituksia ovat osakkeet, rahastot, vakuutukset, talletukset ja joukkolainat, kun reaalisijoituksia taas esimerkiksi asunnot, kiinteistöt ja metsä. Finanssisijoituksiin pääsee helpommin kiinni pienemmälläkin pääomalla, joten niitä voi hyvin kokeilla jo opiskeluaikana.

Säästämismuotojen valinnassa tulee miettiä myös todennäköistä säästöaikaa, koska se vaikuttaa kohteen valintaan ja riskintomahdollisuuksiin. Sijoitusten tai säästämiskohteiden hajauttaminen eli usean erityyppisen kohteen ostaminen ei ole klisee, vaan tarjoaa oikeaa suojaa säästöille. Kun toisella toimialalla on laskusuhdanne, voi toinen ala taas hyötyä siitä, tai jos osakemarkkinat näyttävät hyvin epävakailta, on kyllä hinta nousussa. Arvopaperisijoitusten perusvaihtoehdot ovat korkosijoitukset ja osakesijoitukset. Jotta voisi ymmärtää myös kirjavampia sijoitusinstrumentteja, on hyvä tutustua ensin näihin kahteen vaihtoehtoon.

Korkosijoitusten päävaihtoehdot ovat talletukset, joukkolainat ja korkorahastot. Pankkitalletuksissa sijoittaja saa yleensä tietää etukäteen maksettavan koron, joten riski on olematon. Suomessa talletusten takaisinmaksu

taataan 50 000 euroon asti konkurssitilanteessa. Sijoittamisessa riski ja tuotto kulkevat aina käsi kädessä, joten riskittömältä sijoitukselta ei voi odottaa suurta tuottoa. Usein määräaikaisten talletustilien korot ovat pieniä ja minitalletuserät kohtuullisen suuria, joten ne eivät välttämättä tarjoa tuottoa edes inflaation kattamiseksi.

Joukkolainoissa tuotto-odotukset ja riskit voivat olla suuremmat, mutta niitä on sekä turvallisia että riskipitoisia vaihtoehtoja. Esimerkiksi valtion obligaatioille maksetaan alhaista korkoa, koska niitä pidetään turvallisina. Erilaiset luottoluokittajat, kuten Standard & Poor's tekevät luottoluokituksia yrityksille ja valtioille, joiden mukaan korkotaso määräytyy. Esimerkiksi Kreikka on luokiteltu alhaiselle tasolle, joten sille myönnettävä laina on kallista, mutta tarjoaa riskejä ottavalle sijoittajalle mahdollisuuden huikeaan tuottoon.

Osakesijoitukset voivat onnistuessaan tarjota mukavan tuoton, mutta saattavat olla myös hyvin riskipitoisia. Luonnollisesti sijoittaja odottaa suurta korvausta suuren riskin sisältävästä sijoituksesta. Osakkeiden tuotto tulee arvonnoususta ja osingoista. Yhtiöt jakavat omistajilleen osan voitostaan osinkoina ja jättävät osan yhtiön käyttöön. Osakkeen hinnat ovat usein sidoksissa yleiseen kehitykseen, eli yleensä kaikkien osakkeiden arvo laskee tai nousee samaan aikaan, unohtamatta kuitenkaan mahdollisia poikkeuksia ja toimialakohtaista vaihtelua.

Yhtenä sijoitusvaihtoehtona ovat myös sijoitusrahastot, jotka tarjoavat hyvän mahdollisuuden sijoittajalle, jolla ei ole aikaa, halua tai taitoa seurata markkinoiden kehittymistä aktiivisesti. Rahastoyhtiön, esimerkiksi pankin, ylläpitämä sijoitusrahasto sisältää useita eri arvopapereita, jotka yhdessä muodostavat sijoitusrahaston. Sijoitusrahastoon sijoittamisella ikään kuin ostetaan osa rahastoyhtiön ylläpitämästä salkusta. Näin saa helposti hajautettua omistuksensa, koska rahasto voi sisältää osakkeita, joukkolainoja ja muita instrumentteja, ja rahastoa yleensä myös hoitaa aktiivisesti rahastoyhtiö, ts. se voi muuttaa painotuksiaan tai rahaston sisältöä. Rahastoyhtiö veloittaa hinnastonsa mukaisesti hallinnoinnista, säilyttämisestä tai voitonmaksusta. Sijoitusrahastot tarjoavat varteenotettavan vaihtoehdon aloittelijalle, kunhan muistaa tutustua rahaston sisältöön.

TALOUSKERHO MARKKA
TAMPEREEN TEKNILLINEN YLIOPISTO

Teksti: Jenni Karjalainen

Kuvat: Niklas Luukkanen & Jukka Tuomisto

Fuksiviikko tutorin silmin

Sunnuntai

Tutoreiden fuksiviikko alkoi jo sunnuntaina viimeisen illan ihmeellä. Itse olin vasta edellisenä päivänä tullut kaupunkiin, joten kaikki oli taas uutta ja jännittävää. Oli kuitenkin mukava palata kesän jälkeen opiskelujen – tai ainakin opiskelijaelämän – pariin ja nähdä kavereita pitkästä aikaa. Viimeisen illan ihmeessä kävimme fuksikapteenin johdolla fuksiviikon ohjelman läpi ja saimme kuulla, minkä nimisiä fuksipalleroita ryhmiimme tulisi. Ehkä kärsimättömimmät myös päätyivät Facebookiin vakoilemaan, millaisilta ne uudet fuksit näyttävätkään. Lopulta saimme asiat pääosin selviksi ja lähdimme kotiin jännittämään seuraavaa päivää ja uusien fuksien tapaamista.

Maanantai

Maanantaina olikin tosi kyseessä, kun kesän jälkeen kaapista kaivetut haalarit ja vielä puhdas tutorpaita päällä sekä teekkarilakki päässä lähdimme fukseja vastaan Festian aulaan. Juuri, kun olimme saaneet ryhmäkuvan otettua, alkoi salin ovista purkautua ulos vielä hieman jännittyneen näköisiä fukseja. Ohjassimme tuotantotalouden omaksi koulutusohjelmakseen tunnistanee tiedekunnan infoon ja samalla katelimme, miltä se uusi vuosikurssi nyt sitten näyttää. Info kului tervetulopuheita kuunnellessa ja me tutorit saimme myös esitellä itsemme. Lopuksi jaoimme fuksit ryhmiin ja lähdimme kukin oman ryhmämme kanssa tutustumaan toisiimme.

Jännitys oli ainakin itselläni vielä aika kova, kun oman fuksiryhmäni kanssa siirryin rauhalliseen vapaaseen paikkaan Festian sohville. En oikein tiennyt, mistä sitä pitäisi aloittaa ja miten muistaisin kertoa kaiken tarpeellisen. Saimme kuitenkin hoidettua esittelyt ja yhteystietojen keräämiset sekä käytyä läpi päivän ohjelmaa. Ilokseni fuksini olivat luovia ja päättivät, että otetaan yhteiskuva pyramidimuodostelmassa. Tämä pieni liikun-

nallinen yhteissuoritus selvästi vapautti jännityksen – ainakin itseltäni. Sen jälkeen olikin mukava lähteä porukalla jonottamaan opiskelijakortteja ja samalla kertoa paikoista ja koulun tavoista.

Olin todella iloinen oman ryhmäni aktiivisuudesta jo ensimmäisenä päivänä, sillä juttua riitti heti kaikilta, enkä joutunut puhumaan yksinäni. Kaikki uskalsivat kysellä ja näin selvisi monta asiaa, jotka olisin muuten unohtanut. Kaikki vaikuttivat myös sopivan innokkailta niin opintojen kuin opiskelijaelämänsäkin suhteen, joten saatoin unohtaa pelkoni omien fuksieni sopeutumisesta porukkaan.

Lopulta aika kului kuin siivillä ja ruokailun jälkeen olikin aika siirtyä Konetalon eteen tutustumisleikkeihin. Edellisen vuoden tapaan keskustelimme aina lyhyen hetken

mitä kummallisimmista aiheista uuden tuttavuuden kanssa ja samalla opimme tuntemaan niin fukseja kuin toisia tutoreitakin. Tapahduma oli yhteinen Managerin kanssa, joten myös osa heidän fukseistaan tuli vähintään ulkonäöltä tutuiksi.

Leikkien jälkeen oli vuorossa kuoharitilaisuus, jossa hallitukset ja tutorit esittäytyivät. Sitten saim-

mekin kuulla koulusuunnistusjoukkueemme ja lähdimme kiertämään vanhempien opiskelijoiden pitämiä rasteja. Fuksit olivat onneksi innokkaasti mukana teekkarihenkisillä rasteilla jo ensimmäisenä päivänä, eikä heitä hirveästi tarvinnut patistella. Rastien jälkeen matkasimme Pizza Servicen kautta Peyton Placeen jatkoille, missä ilta kuluikin biljardia pelatessa ja toisiin tutustua.

Tiistai

Edellisestä illasta toipuneina tapasimme tutorryhmän kanssa aamukymmeneltä ja hoidimme kuntoon niin kursseille ilmoittautumiset kuin kulkuluvatkin. Lisäksi tutustuimme POpiin, Moodleen ja sähköpostiin sekä kiersimme jonkin verran koulua. Yritin myös kertoa kai-

kista käytännön asioista opiskeluun liittyen, mutten tiedä jäikö tietotulvasta mitään fuksien päähän. Ruuan jälkeen fuksit jatkoivat yleiseen infotilaisuuteen ja itse lähdin päiväunille.

Illalla näimme Duolla ja juomavarastoa täydennettyämme lähdimme yhdessä Indecsin grilli-iltaan. Ohjelmassa oli jälleen tutustumista ja pieniä kilpailuja. Olin myös ylpeä itsestäni, kun sain oman ryhmäni letut paistettua varsin onnistuneesti. Grilli-illasta jatkoimme matkaa Kapinaan, jossa tietovisailimme ja lauloimme karaokea erilaisilla kokoonpanoilla. Erityisesti mieleeni jäi myöhemminkin mainetta näyttäneiden Ollien tunteikkaat esitykset. Kaiken kaikkiaan ilta oli todella onnistunut, sillä tunnelma oli hyvä ja kaikki olivat innokkaasti mukana.

Keskiviikko

Keskiviikkona fukseilla olikin jo koko päivä tietotekniikan perusteita, joten kävimme ainoastaan yhdessä syö-mässä ja kyselemässä, josko puuttuvat opiskelijakortit olisivat saapuneet. Illalla taas oli vuorossa sportti-info ja urheilua. Fuksit pääsivätkin Näyttelijänpuistossa pelaamaan sekä kyykkää että kumpelauksisoo. Itse edellisestä illasta väsyneenä tyydyin katselemaan pelailua vierestä.

Torstai

Koska edellinen ilta oli kerätty voimia, oli torstaina legendaarisen pubirundin vuoro. Itse olin koko edellisen illan stressannut asiasta, sillä etkopaikka oli vielä illalla hieman epäselvä enkä

ollut varma olinko kertonut kaiken oleellisen. Kaikki kuitenkin selvisi ja lähdimme tite-pk:n ensimmäisen luennon jälkeen toisen pubirundijoukkueen kanssa Duon kautta yhteisille etkoille. Etkoilla oli tiivis tunnelma, mutta kaikki mahtuivat onneksi sisään. Ohjelmassa oli nestetankkauksen ohessa mm. tanssipeliä ja mäkihyppykisa.

Pääsimme lähtöpaikalle ajoissa, vaikka bussikuski meinasi heittää matkalla muutamia samalla bussilla tulleet rastinpitäjät ulos tölkkien avaamisen takia. Lähtöpaikalla saimme kartat ja lähdimme kiertämään rasteja. Ehkä hieman liian tiukkana tutorina en päästänyt nälkäisiä fukseja syömään, jotta aikataulu ei venyisi liikaa. Rasteilla oli taas perinteisiä tehtäviä narun pujotuksesta vaateiden läpi aina erilaisiin näytelmiin. Fuksit lähtivät tehtäviin innolla mukaan ja lahjontakin onnistui. Itse yritin kannustaa fukseja, mutta pysyä enemmän taustalla, mikä onnistui onneksi ihan hyvin.

Viimeisen rastin ja maaliintulon jälkeen kävimme täyttämässä vatsaa roskaruualla ja lähdimme kohti Fat Ladya. Jatkoilla riitti väkeä, mutta tuttuihin törmäsi usein. Lopulta kuluikin tanssien ja uusien tuttujen kanssa jutellen. Taidettiin ensimmäiset paritkin jo nähdä.

Perjantai

Ihmiset varmasti heräilivät väsyneinä kuka mistäkin - toiset kotoa ja toiset jostakin jatkoilta. Jotkut fuksit olivat ilmeisesti päässeet myös aamun luennolle. Itse sain onneksi aamulla toipua viikon menoista rauhassa ja lähteä iltapäivällä kohti kotikotia. Takana oli kuitenkin tapahtumarikas viikko, josta jäi monia hyviä muistoja. Koko viikko oli niin hauska ja mukava, että olin todella iloinen päätöksestäni lähteä tutoriksi.

Teksti: Oskari Uusitalo, Niko Siltanen, Olli Sirén, Teemu Viljamäki
Kuvat: Indecs

Fuksi ihmemaassa

Maanantai kello 12.15, Festian iso Sali. Lähes kaikki fuksit odottivat peloissaan tervetuloinfon alkua. Meidät jaettiin koulutusohjelmittain ja arvostelevat katseet kiersivät huoneessa: "Näidenkö kanssa joudun viettämään n-määrän vuosia?" Naisia oli vähän ja eräskin tutor näytti partansa perusteella olevan sukua Chewbacalle! Kauhukseni huomasin edellä mainitun tutorin määräävän allekirjoittaneen ohjausryhmäänsä. Siinä sitä sitten pyörittiinkin Chewbaccan perässä ympäri koulua. Väsymys iski viimeistään kuoharitilaisuudessa Managerin hallituksen esittelyn jatkuessa loputtomiin. Päivä huipentui koulusuunnistukseen, jossa opimme yhden teekkarin tärkeimmistä taidoista: laulava ja liikkuva pyramidi!

Chewbacca

Jesse

Tiistain puuduttavan infomaratoin jälkeen oli aika jatkaa iltaa Tekniikantorneilla järjestetyssä grilli-illassa. Lättyjen maistelun ja makkaroiden paistamisen ohessa oli helppo tutustua muihin fukseihin. Ilta jatkui Kulmaisessa apinassa tietokilpailun ja karaoken merkeissä. Fiilistä nostatti allekirjoittaneen voitto sekä tietokilpailussa että arvonnassa. Tietokilpailun jälkeen oli muutaman tunnin ajan kultakurkuilla mahdollisuus esitellä taitonsa karaokemikillä. Allekirjoittaneen ilta jatkui Cupolassa ja kiltahuoneella.

Keskiviikkoamu: TitePK

Keskiviikkoilta: Sportti-info. Aiheena Kyykkä ja KumipelausISO, nuo perinteikkäät teekkarilajit. Allekirjoittaneen lievästä krapulasta huolimatta lajit upposivat nuoriin teekkarinalkuihin kuin fuksi koskeen.

Kapinan karaokessa

Torstaina muutamaa tuntia ennen pykälää aloitimme etkoilun Managerin tutorin lukaalissa Tampellan esplanadilla. Chewbacca opetti allekirjoittaneelle juomapelin ja siitä se sitten lähti. Varttia vailla pykälä Chewbacca menetti uskonsa joukkueemme voittoon koulusuunnistuksessa. Lopulta pubirundi saa kuitenkin lentävän lähdön ja päättyy voittoon ja kuoharipulloon. Pubirundilla ratkoimme toinen toistaan kinkkisempiä case-tehtäviä ja keräsimme samalla kokemusta työelämää varten. Pubirundin viralliset jatkot olivat Fat Ladyn sokkeloissa.

Viikko oli erotellut jyvät akanoista ja vain kovimmat löysivät tiensä TitePK:n luennot seuraavana aamuna (mm. allekirjoittanut).

Pubirundin lähdössä

Teksti: Olli Hiidensalo, Olli Sirén, Matti Ahola
 Kuva: Jukka Tuomisto

Ollit tulessa

Alussa oli tooga, karvat ja Ollit. No olihan siinä joukkueessa muitakin ja tiukkojen karsintojen jälkeen avauskoonpanon muodostivat Oscar Nyhus (Oskari Uusitalo), Vladimir Chebotko (Matti Ahola), Olle Buske (Olli Siren), Olof Trollskogen (Olli Hiidensalo) sekä 3 manageria.

Neonkeltaisista toogista, oransseista karvakaulahuiveista, trikoosta ja tiukoista munakiitureista sekä ruotsinnetuista nimistä luonnollisena seurauksena joukkueen nimeksi muotoutui Uppsalas Yrkesskolan. Höysteeksi otettiin mukaan vielä vähän mustaa kasvoväriä ja Boombox.

Ja vihdoinkin koitti itse kisa-aamu. UY:n oli määrä kokoontua kiltiksen edessä puoli tuntia ennen lähtöä, mutta Vladimir ei saanut varastettua autoa tarpeeksi nopeasti ja saapui paikalle vasta 5 minuuttia ennen lähtöä, kaikki valmistelut tekemättä. Matkaan päästiin kuitenkin hyvällä asenteella vain 15 minuuttia myöhässä. Voittohan oli jo tällä nelikolla sen verran selvää kauraa, että jouduimme pitkään miettimään menisimmekö suoraan palkintojenjakopaikalle. Sen verran sporttiset varusteet olivat kuitenkin päällä, että päätimme lähteä liikkumaan luontoon.

Jonkun verran (kauan) talsittuamme saavuimme ensimmäiselle rastille, joka oli ikävä kyllä miehittämätön, sillä huippuunsa hiottu lähestymisemme meni aivan hukkaan. Saimme tehtävän kuitenkin helposti ratkaistua ja olimme yhden skumppapullon verran rikkaampia. No, onneksi seuraava rasti oli sitten miehitetty, ja pääsimme toteuttamaan itseämme. Tehtävänä oli johdattaa aistitonta faaraota (Vladimir) tehtäväradan läpi, ja Vladimirimme olikin kuin ilmetty muumio. Tunnistustehtävässä Vladimir kuitenkin erehtyi Olleista ja väitti Olofia Olleksi. Onneksi pelastimme tilanteen härskisti viilaamalla tuomareita linssiin ja sanoimme, että oikein se Vladimir arvasi. Tämä pikku filunki voidaan kertoa näin voittajien julkistamisen jälkeen. No kymppihän siitä olisi tullut heittämällä, mutta vaadimme alempia pisteitä, jotta voisimme toteuttaa itseämme ja ilahduttaa tuomareita hui-kealla koreografiaesityksellä. Kaikki kyseisen esityksen nähneet voivat vain arvailla loppupisteitämme.

Indecs Challenge 2011

Seuraavaksi olikin vuorossa valokuvarasti, jossa oli hirveät jonot. Käytimme kuitenkin ajan hyödyksemme ja lyttäsimme vastustajat henkisesti. Itse tehtävän suorittaminen oli UY:lle oikea triviaali ja vasta bonustehtävässä pääsimme jälleen toteuttamaan itseämme viinirypäleillä ja kermavaahdolla. Loppusilaukseksi vielä pikku dance-show ja homma oli purkissa.

Ensimmäisen puoliskon viimeinen rasti oli Hervantajärven rannalla, jonne saavuimme tuttuun tapaan tyylikkäästi. Rastin tehtävänä oli tukkihumala-pujottelu ulkkareita vastaan. Jännittävän kamppailu päättyi viimeisen mutkan kaatumiseen ja

otimme voiton niukalla erolla. Kaikki oli tietenkin suunniteltua ja skumppapullo odotti maalissa riemukkaita tuuletuksia. Rastilla oli toinenkin osio, jossa piti näytellä kuuluisia urheilutapahtumia. Tämänhän sopi hyvin kaltaisillemme esiintyjille. Rastin päätteeksi lauloimme vielä pienen kauniin viisun undulaatista äidinkielellämme ruotsilla.

Pienen odottelun jälkeen siirryimme seuraavalle rastille kidnappatuina pakettiauton perässä. Pahat kidnappaajat jättivät meidät tuntemattomaan paikkaan, mutta tämäkin oli meille triviaali ja lasimme tähdistä helposti tarkan sijaintimme. Matka jatkui kohti sotimista paintball-rastilla. Rasti oli meille epäedullinen, koska ruotsalaisethan eivät tunnetusti osaa sotia. Emmekä edes päässeet käyttämään valttikorttejamme.

Matka seuraavalle rastille oli pitkä ja raskas. Onneksi seuranamme oli kokeneita IC-kävijöitä, jotka myös suorittivat kanssamme seuraavan Bumtsibum-rastin. Tässä oli vanhuksilla pieni etulyöntiasema, mutta taistelimme urheasti ja pääsimme hyödyntämään esiintymistaitojamme. Lopulta veimme potin kotiin tältäkin rastilta.

Loppuhan olikin pelkkää laskettelua syömisen ja saunan kautta palkintojen jakoon, jossa vedimme vielä viimeisen kerran pikku shown ja nautimme palkintoskummat. Kiitos kaikille mukana olleille! Vaikka teistä ei ollutkaan vastusta, oli silti kivaa telmiä kanssanne metsässä. Ja muistakaamme; voittaminen ei ole tärkeintä, vaan nöyrä asenne. PS. 2 sanaa, HUI-KEETA

Teksti: Ottopekka Leskinen

The Expendablesin taival FWR:n kaikkien aikojen spektaakkelimaisimpaan voittoon

Mukana Ottopekka Leskinen, Olli Hiidensalo,
Olli Sirén, Mikko Virtanen sekä Vesa Tiitola

Mistä kaikki alkoi?

The Expendablesin piti alun perin olla nimensä mukaan kovista äijistä koostuva joukkue. Olli Sirén toi kuitenkin mukanaan idean repäisyhousuista sekä LMFAO:n biisin *Sexy and I know it*. Idea jalostui pikkuhiljaa pelkistä repäisyfarkuista kokonaiseksi esitykseksi puvun kera. Housujen tuunaamiseen ja esityksen harjoitteluun kului lähes 50 miestyötuntia.

Radalla

Jo bussissa nostattelimme fiiliksiä ja olimme varmoja palkintosijasta. Tiesimme tosin, että suurin kilpailijamme on aika. Bussista juoksimme ensimmäiselle rastille, jotta saisimme heti aikaa kurottua. Piinaavan odotuksen ja jo valmiiksi rastin parhaan suorituksen jälkeen kaikki halusivat tehdä ensiesityksen. Esitys oli menestys. Valtavien aplodien ja vihellyksien saattelemana esityksen pystyi tiivistämään kahteen sanaan: hui keeta. Omat fiilikset olivat katossa ja muiden joukkueiden voitontahto nollassa.

Huhu strippareista levisi jo muutaman rastin jälkeen, ja rasteilla kuultiin kommentteja ”te ootte ne stripparit”. Rasti toisensa jälkeen jokaisen rastinpitäjän suut loksautettiin auki ja toimme hymyt naistuo- mareiden (ja muutaman miestuomarinkin) huulille.

Kohti maalia

Illan mittaan alkoi joka rastilla housujen korjaamiseen mennyt 20min/rasti verottaa suoritustamme.

Reidet olivat verillä nitojan niiteistä, joilla housuja korjattiin. Kello tikitti, aikaa oli 1h 30min ja puolet rasteista oli vielä käymättä. Alkoi kiri. Juoksimme rastilta toiselle ja kerran päästiin jopa jonon ohi. Kolmessa paikassa jonoa ei ollut lainkaan ja viimeiselle rastille saapuessa aikaa oli vielä 30min, ei hätä mitään. Enää oli Blebeijit valloitettavana ja rutiinillahan se meni.

Hullussa Porossa

Palkintojenjako lähenei ja kukaan ulkopuolinen ei uskonut meidän voittoon, joten voitonvarma asenteemme alkoi rakoilla. Ensin jaettiin pukeutuja, kolmas ja toinen sija. Usko voitosta murskaantui, kun juontaja sanoi ”vuoden 2011 parhaat neljä fuksia ovat...” (meitähän oli siis viisi). Kun kaiuttimista kuului ”The Expendables!”, pankki räjähti ja show alkoi...

Kivi, Cakset, Paperi

Heinäkuun loppupuolella oli taas aika indecsiläisten kokoontua yhteen viettämään kesäistä viikonloppua piiiii-itkän ja raastavan erossa olon jälkeen. Jälleennäkemisen tarjosi KCP, jota vietettiin edelliskesän tapaan Nummi-Pusulassa eräässä seurakunnan leirikeskuksessa.

Arvoraamatut päätettiin heti alkuun siirtää parempaan turvaan, kun indecsiläiset saapuivat luonnonhelmaan viettämään reipasta leirielämää. Sen ihmeellisempää ohjelmaa viikonlopulle ei ollutkaan tiedossa, mutta mikäs sen mukavampaa!

Illan kuluessa piha alkoi täytyä autoista, kun viimeisetkin eksyneet lampaat saapuivat nauttimaan viikonlopusta. Vihreät kiltalaiset muistivat tietenkin hyödyntää kimp-pakyytejä saapuessaan juhlapaikalle ympäri Suomea. Ruuanlaiton suhteen aikaisempien vuosien ylilyönnit tuntuivat hieman rauhoittuneen. Sisäfileet ja kengurut olivat vähissä, kun grilliin loikkivat possut ja makkarat. Ja Jessen hifistelyvartaat.

Poikkeuksellista KCP:ssä oli tänä vuonna vanhusten suuri osallistujamäärä. Ännäs vuosikurssi oli saapunut paikalle vahvalla edustuksella, joten luvassa oli siis leppoisaa menoa vanhempien tieteenharjoittajien keskustellessa politiikasta ja talouselämästä... NOT. Todel-lisuudessa seniorit herättivät pahennusta riehakkaalla juhlimisellaan ja perjantai-iltana ohjelmassa olikin wan-husdisko!

Aamun valjettua viimeisetkin riekkuajat kömpivät sopui-sasti siskonpetiin leirikeskuksen kovalle lattialle. Viime vuodesta viisastuneena – kiitos Roisto! – suurin osa oli

varannut mukaan omat makuualustat (Lauri H:n parisän-kyä unohtamatta), koska paikassa ei ihan oikeasti ollut yhtään ylimääräistä sohvaa / tyynyä / patjaa / paksua mattoa. Ja mikäs palauttaisi syntisen joukon mukavam-min todellisuuteen, kuin herääminen muutaman tunnin päästä silmiin paistavaan aurinkoon, kolottavaan sel-kään ja tuskaiseen kuumuuteen!

Lauantain osalta kertomus perustuu pelkkään perimä-tietoon ja kuulopuheisiin, sillä allekirjoittanut ei jaksanut juhlaa kuin yhden päivän. Huhu kertoo, että lauantaina nautittiin auringonpaisteesta, leikittiin uimapatjoilla ja pelattiin myös perinteikkäät petanque- ja mölkkyturna-ukset. Illan lähestyessä ja iloliemien vähentyessä saapui paikalle taas kuuluisa "joku", joka keksi sytyttää nuotion keskelle leirikeskuksen pihaa. Pikkuhiljaa nuotio kas-voi kokoksi ja juhkakansa siirtyi lämmittelemään tulen ääreen. Erähenkisimmät myös nukkuivat ulkona nuotion ympärillä. Kuulemma. Aamulla oli myös tarinan mukaan pikku homma hävittää kokon jäljet pihasta...

Niin ja mikä ihmeen KCP?

Mitä: KCP eli Kesä Casen Purku

Milloin: Joku kesäinen viikonloppu

Missä: Missä nyt milloinkin, yleensä mökillä tai vastaa-valla

Miksi: Koska pystyy!

Kansainvälistymistä tutuin sitsiperintein

Pitkän kesän jälkeen oli jo ikävä tuttuja opiskelijapiirejä, suomalaisia opiskelijaperinteitä ja ennen kaikkea sitsejä. Ensimmäisiä sitsejä ei tarvinnutkaan kauaa odottaa, sillä ne olivat tiedossa jo syyskuussa. Näihin sitseihin oli kaiken lisäksi lisätty pieni porkkana: Ne antoivat mahdollisuuden kansainvälistyä, jos ei nyt ihan omalta sohvalta, niin ainakin Zipin tutuilta penkeiltä. Osallistujamäärä oli säännöstellty siten, että noin puolet osallistujista tulisi olemaan tuttuja indecsiläisiä naamoja ja puolet ulkomaalaisia, vaihto- tai tutkinto-opiskelijoita.

King and Queen of Europa

let osallistujista tulisi olemaan tuttuja indecsiläisiä naamoja ja puolet ulkomaalaisia, vaihto- tai tutkinto-opiskelijoita.

Sitsien pukeutumisohjeeksi oli kirjattu smart-casual, joten kerrankin sai kunnolla tälläytyä, eikä tarvinnut käyttää rahaa tai aikaa erikoisen teemapuvun keksimiseen. Todellisuudessa oikean mekon valitseminen vei luultavasti monelta tytöltä joka tapauksesta yhtä paljon aikaa kuin teemasitseillekin. Joillekin smart-casual pukeutumiseen tuntui kuuluvan myös nahkahousut, mutta siitäkin huolimatta oli juhla-kansa prameana valmiina osallistumaan ESTIEM-sitseille. Halusimme näyttää Suomeen tulleille ulkomaalaisille hieman omaa opiskelijakulttuuriamme ja se oli myös tehtävä kunnolla. Sitsit muistuttivat kattausta myöten jo melkein pieniä vuosijuhlasitsejä. Jopa normaali vihersalaattialkupalat oli korvattu gourmet-keitolla.

Toastimme Aaro ja Anabel aloittivat juhlat kuninkaallisen juhlallisesti perustamalla sitsikansalle European valtakunnan, jota he itse luonnollisesti hallitsivat ankaralla, mutta rakastavalla otteella. European valtakunnan virallinen ja ainoa sallittu kieli oli englanti. Tämä oli kenties valtakunnan laeista tärkein, sillä pari alamaista taisikin saada rangaistuksen väärän kielen käytöstä sitsien ajan. Voi vain kuvitella kuinka mukavaa on istua sitseillä tutti suussa, koska lausui muutaman sanan kielletyllä kielellä.

Muuten Europiassa viini virtasi ja laulut raikuivat. Myös ulkomaalaiset opiskelijat pääsivät hyvin mukaan suomen- ja ruotsinkielisiin juomalauluihin, eikä meidän tarvinnut hoilata vain kaikkien rakastamaa Yogi Bearia koko iltaa. Laululäsyihin oli myös lisätty englanninkieliset käännökset suomen- ja ruotsinkielisistä lauluista, jotta vaihtoja tutkinto-opiskelijat saivat tietää mistä mahtoivatkaan parhaillaan laulaa. Käännökset taisivatkin synnyttää pienen hymynkareen useammankin ulkkarin huulille. Myös

meille jo monilla sitseillä käyneille suomalaisille oli uutta tarjolla: läsystä kun löytyi myös uusia englannin- ja saksankielisiä lauluja, joita moni sitsikonkari ei varmasti ollut sitseillä aiemmin kuullut.

Kaiken kaikkiaan sitsit sujuivat railakkaissa merkeissä. Kun sitsaajista otettiin sekä tyttöjen että poikien ryhmäkuvat, päättivät pojat yhteisymmärryksessä ottaa paidat pois. Loppusitsit sujuivat usean miessitsaajan osalta paidatta ja joillain olivat housutkin tainneet jäädä matkan varrelle. Kuten arvata saattaa, ei sitsien päätteeksi olisi parempaa jatkopaikkaa keksinyt kuin Kolmiobileet. Sinne taisikin lähes koko seurue suunnata hyvillä mielin, onnistuneiden sitsien jälkeen.

Teksti: Henri Planting

Kuvat: Vesa Kivimäki & Jonathan Melartin

Kolmiot – Tampereen HALVIMMAT ja kuumimmat opiskelijabileet!

Kaikille, jotka eivät Kolmioista vielä tiedä, kerrottakoon, että ne ovat tämän hetken Tampereen kuumimmat ja puhutuimmat opiskelijabileet. Indecs järjestää Kolmiot kerran kuu-kaudessa yhdessä kahden Tampereen yliopiston ainejärjestön, Staabin ja Luupin, kanssa. Kolmioissa nähdään aina tasaisin väliajoin Suomen suosituimpia artisteja kuten Paleface, Heavyweight DJs ja tulevaisuudessa Jare&VilleGalle!

Otetaanpa lyhyt katsaus viime lukukauden Kolmioihin, joissa menoa ja vilskettä riitti. Vuosi sitten marraskuussa tapahtunut nimeltä mainitsematon traaginen tulipalo vaikutti opiskelijaelämään Tampereella merkittävästi. Viimeistään tammikuussa 2011 Kolmiot nousivat tamperelaisen opiskelijakulttuurin suurimmiksi ja vauhdikkaimmiksi bileiksi, kun Paleface valtasi Tivolin tanssilattiat huikealla esityksellä! Koko kevät menikin vauhdilla eteenpäin ja yhä useampi opiskelija tuli Kol-

Jimi Constantine villitsee Kolmiokansaa.

mioihin hyvän menon, erittäin halpojen juomahintojen ja toimivan ilmastoinnin myötä.

Helmikuussa bilekansaa tanssitti tämän hetken kuumien DJ-porukka Heavyweight DJ's ja maaliskuussa lauteille nousi Jimi Constantine. Kevään lopuksi bailattiin vielä

Wappukolmioissa, joiden ennakkoliput revittiin käsistä jo viikkoa ennen bileitä! Wappukolmioiden jälkeen pilkit pistettiin matkalaukkuihin odotamaan syksyn toivottavasti antoisia kalakelejä (Planting & Vuorinen 2011, s. 3).

Kolmioiden järjestäjät haluavat kiittää kaikkia kävijöitä viime vuodesta, toivottavasti nähdään myös syksyn meinigeissä! Lisäksi Yhteistyökumppanit ansaitsevat isot kiitokset panostuk-

Biletysten lomassa on syytä olla myös poliittisesti valveutunut.

sestaan Kolmioihin! Mainittakoon myös, että jatkossa Kolmiot ja Leaf tulevat yhdessä laittamaan juhlijoiden suut makiaksi.

Syyskuun 14. päivänä juhlittiin tämän lukuvuoden ensimmäisiä Kolmioita Tivolissa "Back to school" –teeman nimissä. Loistavasti sujunut kevät antoi hyvät ja mielenkiintoiset lähtökohdat tämän syksyn bileille ja ennakkolippunmyyntikin sujui vauhdikkaammin kuin mitä osattiin odottaa lippujen suorastaan lentäen kiltahuoneen ja Juveneksen kassalippaista janoisten juhlijoiden lompakoihin. Kolmioiden poikkeuksellinen ajankohta keskiviikkona torstain

bilekunnon takaamiseksi... Tiedä sitten, vaihtuuko hääjuhlista riittävästi seuraavana aamuna "pienissä jäissä" manailuun. Tätä lukiessasi on olemassa suuri vaara, että ennakkoliput ovat jo löytäneet omistajansa, mutta onneksi ajoissa paikalle saapuville riittää lippuja myös ovelta.

Antoisaa ja opiskelijan kukkaroakin miellyttävää bilesyksiä toivotellen,

Indecsin Kolmiotimi

sijaan ei tuntunut haittaavan opiskelijoita, joiden tanssijalka ja janoinen olemus oli huomattavissa jo pari päivää ennen h-hetkeä muun muassa ns. "suojina". Itse bileet sujuivat perinteiseen tapaan upeasti ovien auetessa jo yhdeksältä taaten sujuvan jonottamisen ja biletysajan maksimoimisen.

Lokakuun 27. päivä olisi jokaisen syytä merkitä kalenteriinsa, sillä silloin Jare&VilleGalle nousevat Tivolin lavalle! Voi olla että tuolloin ollaan porukalla pienissä häissä, eikä epokaan liene huono vaihtoehto öisen

Tutalainen maailmalla

Tarinoita kodittomuudesta

Juho-Matias Roitto - Newcastle, Australia

Ensimmäisenä pyydän anteeksi jutun pituutta. Se on aivan liian pitkä tähän lehteen ja sukupolvelle, jonka keskittymiskyky on jossain 10 sekunnin tietämillä, mutta samalla se on myös aivan liian lyhyt kertoakseen koko tarinan. Teen kuitenkin parhaani ja siirryn itse asiaan.

Ulkomaanopiskelu. Aurinkorantoja, lyhyitä kouluviikkoja, paljon vapaa-aikaa ja huoletonta hauskanpitoa. Nämä ovat yleisiä attribuutteja, joita vaihtovuoteen liitetään. Valitettavasti tämä kaikki eivät aina käy toteen, vaan opiskelija saattaa joutua monenlaisten vaarojen eteen vaihtovuotensa aikana suomalaisen turvaverkon puuttuessa ympäriltä. Yksinäisyys, tylsyys, vieraalla kielellä opiskelu ja yhteiskuntaan sopimattomuus. Allekirjoittanut oli varautunut näihin kauhukuviiin ennen lähtöään, mutta vuoden aikana tapahtui jotain, mitä ei kukaan voinut aavistaa. Kodittomuus.

Mutta eteenpäin, sanoi Savolan Ville lumihangessa ”Pietarin kalansaalistaan” hakiessa. Taakse ei auttanut katsella, ei ollut ymmärtävistä vuokraisäntää, joka tarjoaisi kattoa pään päälle tai sukulaisverkkoa, josta imeä elämää ja ruokaa. Oli myönnettävä oma kohtalonsa ja muutettava maallisen omaisuutensa kanssa autoon asumaan kunnes parempi koti löytyisi. Tosin myönnettäköön, että saatoin edesauttaa omaa kodittomuuttani irtisanomalla vanhan vuokrasopimukseni. Mutta tähänkö tämä kaikki oli tullut?

Kantavana ajatuksena autoon muuttamisessa oli parhaan kotipaikan ja asumismuodon kartoittaminen pitkin Australian itärannikkoa. Onnekseni löysin pari ymmärtäväistä ystävää, Fabianin ja Irenan, jotka olivat valmiita sympatia-muuttamaan autoon kanssani, jotta etsivän aika ei kävisi

pitkäksi. Muita merkittäviä asioita, jotka johtivat tähän päätökseen lähteä kartoittamaan uusia seutuja, olivat mm.

-viimeinen tentti 3 päivää ennen tätä

-auton osto 1,5 viikkoa ennen tätä

-moninaisten karttojen tutkiskelu

-Australian itärannikon nähtävyyksien kartoittaminen

(Allekirjoittanut haluaa huomauttaa tässä vaiheessa, että jutussa saattaa piillä hivenen ironiaa ja jossain vaiheessa jopa kuivaa huumoria).

Elämää Robinson Crusoen tavalla

Jalo ristiretkemme alkoi siis vanhahkonkarheassa "Holden Commodore"-nimisessä kolmen hengen yksiössämme, jota kutsuttiin myös nimellä "the Captain". Tarkempi tutkiskelu paljasti tämän kyseisen yksion pohjaratkaisun ottaneen ideoita IKEAn lanseeramasta CUBE-ajattelusta, jolla pientä tilaa saadaan isonnettua ottamalla kaikki pinnat mukaan suunnitteluun. Ratkaisu oli hyvin joustava ja mahdollisti OH/MH/RK/TK/AT+ulkokeittiö -tyyppisen pohjamallin, jossa yhdestä tilasta sai muokattua monta tilaa. Nukkuminen tapahtui muuntamalla olohuone 1+1+1-sängyksi. Tämä 1+1+1 tarkoittaa nukkumista joko taakse taivutetussa etupenkissä taikka tavaratilassa kahden matkalaukun välissä. Myöhemmin kuitenkin huomasimme kaipaavamme hie- man tilavampaa kotia, mutta näistä muista asumismuodoista lisää myöhemmin.

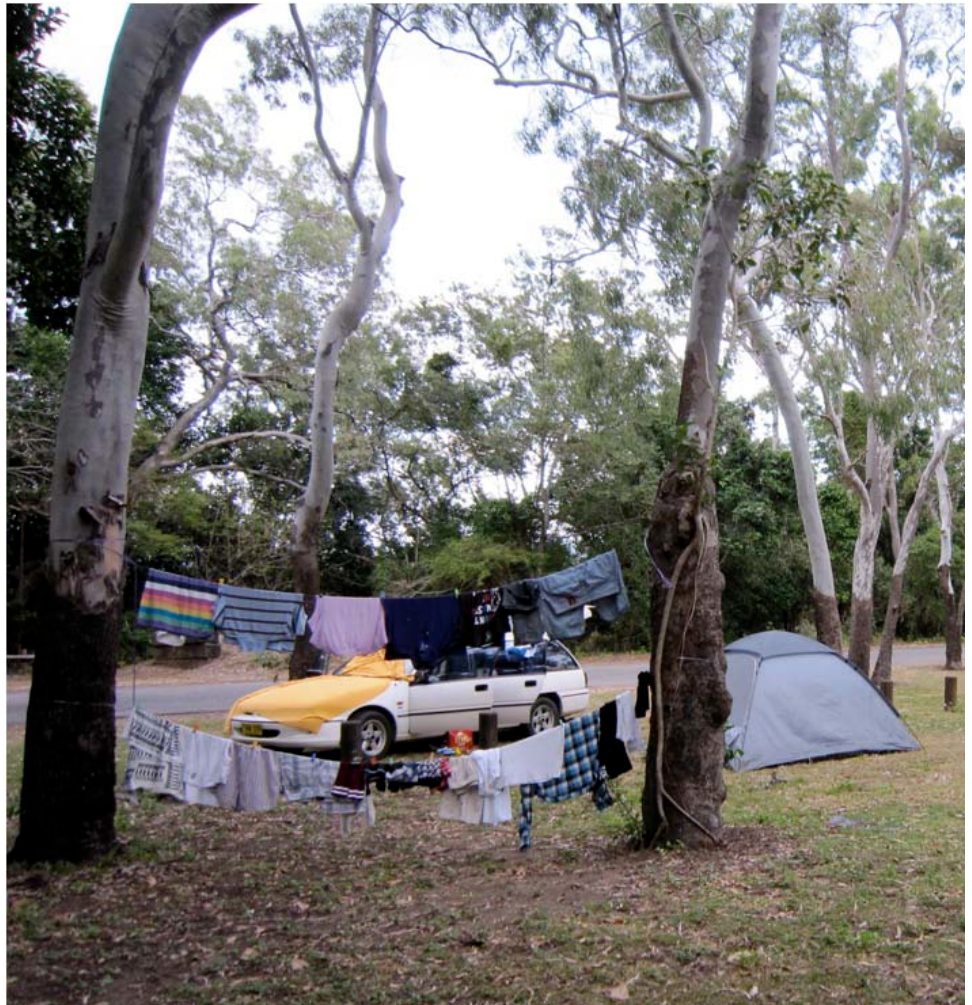
Tarkoituksenamme oli suunnata ylös pohjoista kohti niin nopeasti kuin mahdollista pois ikävän talven luota, mutta Esterin ruskea reikä päätti toisin. Päästyämme ensimmäisenä iltana Port Macquerien infokeskukseen lisää kartoja etsimään (matkassamme ei tietenkään ollut kunnollisia tiekartoja, koska se olisi tehnyt etenemisestä liian helppoa), täräytti vanha ystävällinen rouva kysymyksen: "Oletteko te pohjoiseen päin suuntaamassa?"

Vähän tätä kysymystä hämmästeltyämme, nyökyttelimme päättämme ja ihmettelimme mikä siinä niin ihmeellistä oli. Tähän saimme vastauksen hyvinkin nopeasti: valtakunnallinen pääväylä A1 kun oli kuulemma poikki viidestä eri kohtaa seuraavan 300 kilometrin matkalta tulvien takia. Eli siis vaikka Australiassa puhutaankin kuivasta kaudesta ja kuivuudesta, täällä myös sataa. Ja kun täällä puhutaan sateesta, ei sillä tarkoiteta mitään normaalia suomalaista kesäripottelua. Kun sataa, niin yleensä sataa kaatamalla ja paljon. Ja nopeasti.

Tiedosta mykistyneinä suuntasimme kohti ensimmäisen illan grillipistettä, joka sattui ruuanlaiton aikana muuttumaan tien päädyssä uuden joen aluksi, kiitos tuon saman pienen saderintaman, josta Juha Föhr ei ollut meille kertonut. Koska matkan päätavoitteena oli löytää uusi koti sopivalta asuinalueelta, päätimme yhteistuumin rannikon ole-

van joka tapauksessa yliarvostettu, märkä ja muutenkin sopimaton ja otimme suunnan kohti sisämaata. Kolmen tulvineen joen katkaistua monta muutakin tietä, päätimme rajoittaa etsintämme kuiville seuduille.

Valitettavasti muutaman päivän etsinnän jälkeen luotettava kolmen hengen yksiömme "the Captain" päätti olla epäluotettava ja jättää käynnistymättä. Tämä pakotti meidät viettämään yöme paikallisen "super"-marketin parkkipaikalla. Mekaanikon etsiminen 3 000 asukkaan kylästä sunnuntaiaamuna ei ole valitettavasti yhtä helppoa kuin kuulostaa, joten päätimme luottaa silkkään hyvään tuuriin. Ystäväni etsiessä mekaanikkoa jalan ympäri kaupunkia, törmäsin itse parkkipaikalla paikalliseen lihakauppiaaseen. Tovin rupateltuamme paljastui lihakauppiaan pojan olevan kylän paras mekaanikko, ja hänen ohjeillaan automme parahti käyntiin. Tämä ystävällinen mekaanikko opasti meidät myös kylän sähköasentajalle, jolta löytyisi uusi akku autoon. Valitettavasti sähköasentaja ei työskennellyt sunnuntaisin, mutta hän oli juuri tullut hetkeksi verstaalleen hakemaan uutta rengasta, koska hänen oma renkaansa oli puhjennut. Yhdyimme tämän sähköasentajan juuri hänen sulkiessa verstaansa ovea lähteäkseen kotia. Onni onnettomuudessa, voisi tuosta sunnuntaista todeta.

Tavallista leirielämää laajennetulla makuuhuonella

Seuraavaa toivomme uudesta kodista oli isketty Nimbin-nimiseen kylään. Tämä viimeinen rauhaa rakastavien hippien paratiisi on jääne menneiltä ajoilta, jolloin poliisi pidettiin tyytyväisenä antamalla hänelle siivu uudesta pontikkaerästä (TJEU:Nimbin@Wikipedia). Vaikka kylän ilmapiirolikin mieluisa, vaivasi kylää kuitenkin jatkuvasti suurkaupungeista tuttu smogi. Tämä smogi peittosi savullaan kylän (pää)katua ja tuntui tekevän ihmisistä hyvin veltoja. Onpa joku viisas kommentoinut Nimbinä näinkin: "It is as if a smoky avenue of Amsterdam has been placed in the middle of the mountains... Nimbin is a strange place indeed."

Tästä kaikesta hämmentyneenä, emme kenneet tekemään juuri mitään muuta kuin jatkamaan matkaa.

Kuten aikaisemmin jo mainitsin, alkoi kolmen hengen yksiömme tuntua välillä hieman ahtaalta. Päätavoitteemme oli mukavan asuinpaikan lisäksi löytää myös optimaalinen asumismuoto, joten oli aika siirtyä kokeilemaan myös muita asuinmuotoja. Erälehdestä lukemamme vertailun mukaan olimme päätyneet ostamaan kyseisen vertailun voittajatelan paikallisesta supermarketista muutamalla dollarilla. Tämä telta tarjosi paljon kaivattua lisätilaa yksiömme ja mahdollisti jopa nukkumisen täysin horisontaalisessa tilassa. Valitettavasti telttamme välikaton tiivistyselementit olivat hieman puutteellisia ja koko telta onnistui keräämään pohjalle n. 5 mm vesikerroksen 2 mm sateesta. Tästä johtuen päätimme turvautua teltaan ainoastaan hätätapauksissa ja aurinkoisessa säässä, joka Queenslandin alueella tarkoittaa ainoastaan 99% ajasta.

Kaivautumassa vallihautoihin taistelussa dingoja vastaan

Säilyttääksemme kosketuksemme kaupunkielämiseen, päätimme kokeilla hostelleja muutaman yön verran Brisbanessa. Huomasimme vertailevamme elämisen laatua yhdellä lisämittarilla, joka oli sängyn kulmakerroin. Tämä kulmakerroin ilmoittaa kuinka tasainen pinta on. Hostellin sängyt korjasivat pisteet kotiin tällä mittarilla ja kokosivat kokoon täydet 10 pistettä eli 0° (toim. huom. verratkaa tätä auton penkin minimikulmaan ja kokeilkaa nukkumista siinä, niin ymmärrätte, mistä puhun).

Asuminen hostellissa on kuitenkin melko kuluttavaa ja aiheuttaa ihmisille ylikulutusta viinitonkista, joita kutsutaan täällä nimellä "goon sack" (5 litraa viiniä 10 dollarilla). Tämä ylikulutus johtaa epämiellyttäviin olotiloihin ja monenlaisiin lieveilmiöihin, mutta emme pystyneet kuitenkaan todistamaan näiden kahden syy-seuraussuhdetta. Tätä mysteeriä ihmetellen otimme hörpyn vesilasistamme ja totesimme ajan olevan kypsä eteenpäin siirtymiselle. Ai niin, kai tässä pitää todeta että kaupunkina Brisbane on todella kaunis.

Luotettavien tietolähteiden kerrottua ilmaston olevan suotuisampaa Queenslandin rannikolla, päätimme ottaa suunnan sinne. Gold Coast, Sunshine Coast, Surfers Paradise, kaikki houkuttelevia nimiä. Valitettavasti totuus asumisesta täällä oli toinen. Se oli A) melko hintavaa B) hivenen ahdasta C) hyvin hektisellä elämäntyyliä varustettua ja D) kaukana paratiisista. Kuulimme kuitenkin Fraser Islandista, joka sijaitsi vain muutaman kilometrin päässä rannikosta ollen maailman suurin hiekkasaari. Tämä kuulosti meidän korviimme paljon paremmalta ja päätimme suunnata puolueettoman paneelimme arvioimaan ko. saarta.

Nukkumispaikkaa takakontissa viimeistelemässä

Tieverkoston ollessa saarella olematon, jouduimme vaihtamaan menopeliämme hieman järeämmäksi. Uuden yksión virkaa saapui toimittamaan iso sininen ilmes-
tys, jonka nimi oli "Papa Smurf". Tämä smurffi oli kotoi-

sin vuodelta 1984, varustettu 4 litran dieselillä (jollaisia yleensä käytetään siirtämään pieniä vuoria) ja totteli tek-nistä nimeä "Toyota Landcruiser 60 Series". Tällä varus-tettuna lähdimme tutkimaan saarta. Kaikki vaikutti täällä täydelliseltä, kunnes yö koitti. Olimme kuulleet lukuisien dingojen vaeltelevan saarella, mutta emme kuitenkaan luulleet törmäävämmä moisiin. Luulimme väärin.

Laittaessamme ruokaa, nälkäinen dingo-kaksikko alkoi piirittää meitä, ja jouduimme turvautumaan kattiloihin ja kauhoihin taistellessamme ruuasta. Pitkän hätistelyn jälkeen dingot häipyivät, mutta vain hetkeksi. Vetäydyt-tyämme telttoihimme, kuulimme niiden tallusteleavan ympärillämme. Tällä kertaa päätimme pelata mykkäpe-liä. Uhkapelimme onnistui, ja dingot häipyivät muutaman minuutin kuluttua tyhjin käpälin tylsistyttyään tonkimi-seen. Tämä oli kuitenkin liikaa meille kaikille ja päätimme lähteä takaisin sivistykseen, missä naapurit eivät uhkaa viedä jokaista ruokapalaa keittiöstä.

Rannikolla ollessamme, tuli mieleemme myös mahdol-lisuus veneessä asumisesta. Fabianin ollessa innokas purjehtija, sai hän myös meidät muut taivuteltua kokei-lemaan tätä. Suoritimme vertailun veneessä asumisesta Whitsunday-alueen maagisissa saaristoissa, joka tun-netaan myös yhtenä maailman kauneimmista alueista. Tulokseksi veneessä asumisesta saimme seuraavat kii-tokset ja moitteet:

+/- lyhyt matka veteen (huono, jos satut kaatumaan,

Todiste 1. Queenslandissa ei sada

kysykää vaikka Kimi Räikköseltä gorillapuvussa)

+ nestemäisen ylijäämän poistaminen kehosta mahdollista talon jokaisessa nurkassa

- hyvin keinuttavaa nukkumista

- harrastusmahdollisuudet rajoittuneet pelkkiin vesiurheilulajeihin

Punnitsimme näitä kohtia tovin ja totesimme miinuksien voittaneen 3-2 ja jouduimme jatkamaan optimaalisen asumismuodon etsintää.

Tässä vaiheessa ristiretkemme oli kestänyt jo reilun 4 viikkoa ja parhaan asumismuodon pokaalin pökkasi eräänlainen hybridi-ratkaisu. Illan tullen rakensimme lisämakuuhuoneen teltan muodossa ja muutimme autosta ainoastaan puolet makuuhuoneeksi ja annoimme toisen puolikkaan säilyä varastotilana. Koska asumismuodon ongelma tuli nyt ratkaistua, jäi jäljelle ainoastaan parhaan sijainnin etsintä. Suurimman osan itärannikosta kartoitettuaamme, oli jäljellä ainoastaan aivan pohjoisin kärki. Suurin osa tästä kärjestä ei ole kuitenkaan tieverkoston kautta saavutettavissa, joten valitsimme tutkinnan kohteeksi Daintree-nimisen sademetsäaluetta.

Daintree on siis sademetsän peittämä alue Queenslandin pohjoisosassa. Mikä alkuun näytti etsimältämme paratiisilta, paljastui kuitenkin pelkäksi pintakiilloksi. Rakastavat uintireissut jäivät melko vähiin, kun kuulimme paikallisen joen olevan täynnä krokotiileja. Kuulemma jotkut tekivät elantonsa käyttämällä turisteja öisin krokotiiliristeilyillä. Päätimme siis pysyä pois noista vesistä ja tyytyä uimaan pienissä vesilammikoissa. Toinen anteeksiantamaton asia oli alueen kosteus. Meitä kolmea se ei haitannut ollenkaan, mutta integraaliseksi osaksi omaa pääkoppaani kasvanutta olkihattua se haittasi. Huomasin tämän kun ihmettelin hatun kummaa hajua ja huomasin sen olevan homeessa. Tämä oli viimeinen hikipisara pussiin tuolta alueelta, ja päätimme suunnata 6 viikon jälkeen "the Captainin" nokan kohti vanhaa kotiseutua eli Newcastlea yliopiston alun hämmöittäessä jälleen.

Matkalla takaisin Newcastleen opin myös ajamaan erittäin taloudellisesti pitkiä matkoja pienen pakon edessä: auton motti kun tahtoi kiehua yli kierrosten kasvaessa yli 2 500 rpm. Tämä on erittäin epämiellyttävää, kun takanasi on ylikokoinen rekka lähestymässä 110 km/h. Jos et usko, en edes aio perustella, mutta en suosittelen kokeilemaankaan. Takaisin Newcastleessa löydettyäni uuden huoneen sopivasta talosta (eli rannan vierestä) oli heti ensimmäisen yön jälkeen helppo todeta normaalissa talossa asumisen olevan ykkösvalinta pitkän aikavälin

asumiseksi. Myös asuinpaikkana Newcastle tuntui tarjoavan optimaalisen mixin rauhallisuuden, rannan, bileiden ja palveluiden välillä (kysykää vaikka Vuorisén Laurilta, ei se muuten ois tätä kaupunkia valinnut). Samalla loikoillessani uudessa sängyssäni ensimmäisenä aamuna kokosin mielessäni pienen listan asioista, joita tulini matkallani oppineeksi:

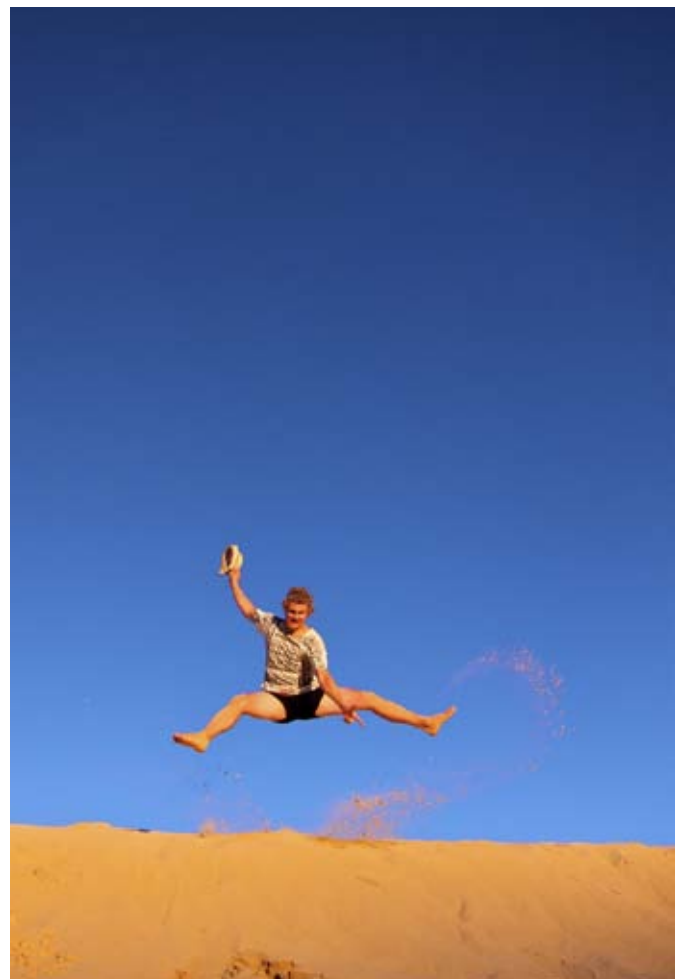
- Pipon käyttäminen +25 asteessa on OK, jos on talvi ("It's never too hot to be cool")

- Juokseva vesi ja hyvä sänky eivät ole yliarvostettuja

- Ei se matka, vaan päämäärä (aka "the Roadtrip-experience")

- Eksymällä löytää parhaat paikat

- Maanteiden taukopaikoilla tapaa mielenkiintoisia persoonia

Kirjoittaja on viettämässä vaihtovuottaan Newcastlella, Australiassa ja vietti lukukausien välisen tauon tien päällä uusia kokemuksia hakien.

Elämää Iso-Britanniassa

Sannamari Lukkaroinen - Preston, Iso-Britannia

kustannussyistä. Hanat ovat eri puolilla lavuaaria, minkä takia käsien ja astioiden pesu sopivan lämpöisellä vedellä on aivan mahdollista. Pitää valita haluaako pestä polttavan kuumalla vai jääkylmällä vedellä. Lisäksi hanat on niin lähellä lavuaaria, että on edes turha ajatella pesevänsä molempia käsiä samaan aikaan. Hyvä, että edes yksi käsi mahtuu hanan alle. Myös suihkussa käynti vaati opettelua, sillä suihkussa ei pysty säätämään veden määrää ja paine on todella heikko. Tämän takia peseytyminen vie ikuisuuden, sillä pelkkä hiusten kastelu kes-

Britanniassa kaikki todella on niin kuin Ismo Leikola kertoo stand up show:saan (katso Youtube: Ismo Leikola - Englanti on kehitysmäa). Kuten tiedätte, liikenne kulkee Britanniassa väärään suuntaan, mikä tuottaa yllättävän paljon vaikeuksia mm. ylittäessä katua ja käyttäessä busseja. Myös ovet aukeavat väärään suuntaan ja palo-ovia on varmasti enemmän kuin esim.

Suomen laki sallisi. Verkkovirtaan ei ole sama kuin muualla maailmassa. Lisäksi vessanpöytyn huuhteluvipu (ei nappeja tai vetimiä kuin Suomessa) ja valokatkaisijoita on monen moisia, ja molempia olen löytänyt mitä oudommista paikoista.

Ensimmäisessä asunnossani, jonka oli tarkoituskin olla vain väliaikaismajoitus, sain kokea osan täkäläisistä mukavuuksista. Britanniassa edelleen käytetään ja asennetaan jopa uusiin taloihin kaksi erillistä hanaa. Toinen kylmälle ja toinen kuumalle vedelle. Kuulin eräältä britiltä, että ne ovat edelleen käytössä

tää useita minutteja, saati sitten shampoon huuhtelu. Onneksi kuitenkin lämpötilaa voi säätää, vaikka pitääkin odottaa noin kolme minuuttia suihkun ulkopuolella ennen kuin vesi on niin lämmintä, että suihkuun tarkenee mennä.

Asunnot ovat koleita ja kosteita, sillä taloja ei ole eristetty riittävästi, ja osassa taloista on edelleen yksilasiset ikkunat. Ensimmäisessä huoneessani ikkunoiden karmien välistä tuuli niin kovaa, että istuessani ikkunan edessä tunsin hiusteni liikkuvan tuulen takia. Huone oli koko ajan todella kylmä. Vaikka nukuin makuupussissa peiton alla, palelin öisin. Naapurihuoneessa oleva tyttö käytti jopa pipoa nukkessaan, sillä niin kylmä huoneessa oli. Patterit eivät tietenkään olleet vielä päällä, olihan vasta alkusyksy.

Ensimmäisen viikon jokaisena aamuna satoi vettä. Aloin jo olla melko epätoivoinen, mutta aamusateet onneksi loppuivat, vaikkakin sitten alkoivat iltapäivä- ja iltasateet. Britanniassa todella sataa joka päivä, ja aina pitää kantaa sateenvarjoa mukana, jos ei halua kastua. Sääolot vaihtelevat täällä nopeasti. Saman päivän aikana saattaa sataa vettä useita kertoja, ja sateiden välissä paistaa aurinko niin kirkkaasti, että pitää laittaa aurinkolasit. Myös tuuli on erilainen kuin Suomessa, ja täällä olen kokenut monta kertaa voimakkaampia tuulenpuuskia kuin Suomessa

Onneksi kaikki ei kuitenkaan ole niin huonosti, mitä aiemmin kerroin. Vakituinen asuntoni on todella hyväkuntoinen, sillä se on remontoitu viime kesänä. Jaan asunnon todella mukavan espanjalaistytön kanssa. Asunto on melko kallis (noin 450 € kuussa), mutta onneksi hintataso on muuten edullisempi kuin Suomessa. Muun muassa

kaljaa ja siideriä saa jopa edullisemmin pubista kuin suomalaisesta ruokakaupasta. Pubikulttuuri on muutenkin leppoisaa, sillä esimerkiksi sunnuntaisin pubeissa käyviä ihmisiä ei pidetä alkoholisoituneina kuten Suomessa, vaan heillä on vain vilkas sosiaalinen elämä. Myös jalkapallokulttuuri on täysin toisenlainen, kuin mihin olen tottunut. Valitettavasti en ole päässyt vielä siihen täysin sisään, sillä olen ollut katsomassa vasta yhden pelin. Pelin tunnelma oli kuitenkin mahtava, joten olen kyllä menossa toistekin.

Kaupunki, jossa opiskelen, on nimeltään Preston. Preston on vähän kuin Hervanta, sillä kaikki palvelut löytyvät kävelymatkan päässä, ja kaupat ja pubit ovat todella opiskelijaystävällisiä. Prestonissa on noin 130 000 asukasta, joista 30 000 on opiskelijoita. Näistä 30 000:sta

opiskelijasta 2 000 on vaihto-opiskelijoita. On mukavaa, kun voi tutustua ihmisiin eri puolilta maapalloa ja heidän kulttuureihinsa. Lisäksi kavereiden saaminen on ollut todella helppoa, vaikka kaikkien ajatusmaailmat eivät aina täysin kohtaakaan kulttuurieroista johtuen.

Tämä oli ainoastaan pintaraapaisu elämästä Britanniassa ja Prestonissa. Eivät asiat todellisuudessa aivan niin huonosti ole. Ne ovat vain.... toisin kuin Suomessa. Ennen tänne tuloani en olisi uskonut, että asiat voi tehdä niin eri tavalla, sillä Britannian ja Suomen välimatka ei kuitenkaan ole kovin iso.

Indecsin matkavinkit

How to taste the Apple

– Amateur's point of view with an empire state of mind

Frank Sinatra, Jay-Z ja Paloma Faithkin sen tietävät: New York on paikka unelmille ja kiehtoville kliseille. Todellista Amerikkaa tämä kansojen sulatusuuni ei ole nähnytään, mutta älä anna asian häiritä. Varmaa on, että siellä on taatusti sinullekin jotain. Jos et löydä, et ole vain etsinyt tarpeeksi. Seuraavassa katsauksessa annetaan kalmankalpea ja subjektiivinen aavistus kaupungin tarjonnasta ostosten, ruokailun ja elämysten saralla. Kuten arvata saattaa, New Yorkia ei ole tehty yhden viikon lomaa varten, ei edes kahden. Kun tämän ymmärtää, ottaa hissuksiin ja uskaltaa passata muuttaman ”välttämättömyyskohteen”, on rentouden ja euforian tiellä.

New Yorkin suurin anti ja nähtävyys on city ja tunnelma itse, lasikanjonien ja puistojen kontrasti, keltaiset taksit, hot-dog –kioskit, yön valot, metron kirskahtelut, nykikäisen ylpeä elämänasenne ja palvelubisneksen hymyilevä avoimuus. Oli heillä taka-ajatuksia eli ei, on meininki perustavan piristävää jäyhään pohjolaishuultuuriin tottu-

neelle. Käyttäkää tätä hyväksenne ja kyselkää paikallisilta armotta tutustumisen arvoisia ja heidän suosimiaan kohteita, jolloin ette jumiudu pahimpiin turistiloukkuihin. Tietoiskussa keskityn lähinnä Manhattanin saareen: kaupunkihan ulottuu oikeasti pitkälle elokuvanäkymien tuolle puolen. En tule kertomaan tarkempia osoitteita tässä yhteydessä, mutta nämä on kiinnostuessaan helppo bongata internetistä. Mutta asiaan.

Shoppailuun:***Macy's:**

Yksi maailman isoimmista tavarataloista. Kannattaa ensi töikseen käydä ensimmäisen kerroksen Visitor Centerissa: sieltä saa passia näyttämällä ulkomaalaisille tarkoitettua alennuskortin, jolla saa 10 % pois lähes kaikesta, alennetuistakin tuotteista. Ei kosmetiikasta. Hintataso edullinen ja paljon kampanjoita. Vähintään Levikset ja underwearit täältä mukaan.

***Century 21:**

Poskettoman kokoinen ja edullinen vaatteisiin, kenkiin ja asusteisiin keskittynyt outlet, jonka tavaramäärä on hengästyttävä. Varsinkin pikkusälästä voi tehdä todella maukkaita diilejä. Ground Zeron vieressä. Samalla reisulla kätevä pyörähtää Wall Streetillä ja vaikka komeassa palmupuutarhassa World Financial Centressä. Hienot viewit satamassa erityisesti auringonlaskun aikaan.

***Syms ja Filenes Basement:**

Ei niin tunnettu outlet-ketju kun C21, mutta tämän vuoksi mahdollisuus löytöihin. Myös kaikkea. Myymälöitä ympäriinsä. Esim. Union Squarella ja 53. streetillä Madisonin ja Parkin välissä. Myöskin edullinen.

***5th Avenuen liikkeit:**

Edustettuna lähes kaikki maailman brändit. Usein toki poskettoman kalliita, mutta window shopping ilmaista.

H&M ja Zaran ja GAPin lippulaivamyymälöissä laajat valikoimat ja hinnatkin kohdallaan. Paikallista brändeistä kantsii tsekata Banana Republic, American Outfitters, Abercrombie & Fitch ja Leviksen myymälät (esim. Times Squarella). Hieman klassisempaan ja inasen kalliimpaan suuntaan kallellaan J.Crew ja Brooks Brothers (erityisesti jälkimmäinen painottuu miehille). Ralph Laurenin lippulaivamyymälä/kartano Madisonin Ave:n pohjoisemmassa päässä on itsessään komea paikka käydä, vaikka ei mitään ostakaan.

***Zabar's**

Kuin Stockmannin herkku kertaa kymmenen. Ei lisättävää. West Central Parkissa.

***B&H**

Jos mitään elektroniikkaa on mielessä ostaa, tämä on the paikka. Ei niistä katujen randomhumpuukiliikkeistä, joiden liian hyvät tarjoukset ovat sitä itseään. Mahdotto- man iso valikoiman liike on kansainvälisestäikin arvostettu erityisesti valokuvaajien keskuudessa. Hinnat loistavat euriinastoon tottuneelle. Kannattaa tsekata valmiiksi kiin-

nostavat artikkelit nettisivuilta ja näyttää niitä siellä virkailijoille. Säästyy aikaa. Kaupan sisäinen logistiikka on muuten veikeä nähtävyys sinänsä...

Rafloja ja illanistumista:***Grand Central Oyster Bar:**

Siis ravintola, ei ole niinkään baari. Kaikkea mahdollista seafoodia komeassa ympäristössä. Monenlaisia oste-reita myynnissä kappaleittain. Hintatasokaan ei huimaa. Suosittelen vahvasti. Samalla voi fiilistellä keskusase- man korkeaa kattoa, holvikaaria ja tasaista matkustajien muurahaisvirtaa.

***Great N.Y Noodletown:**

Pieni, mutta autenttinen ja sympaattinen kiinalainen ravintola Chinatownissa. Hyvin edullinen, mutta ruoka ehdottoman herkullista. Kevätkauden erikoisuutena ovat softshell crabit: pehmeät ravut, jotka voi syödä kokonai-

sina. Mielenkiintoisia keskusteluita paikallisten kiinalaisperheiden kanssa.

***Jean Georges:**

Mikäli lounastarjous on matkasi aikana voimassa, on tämä ehdoton helmi. 60 dollaria/hlö tippeineen ja viineineen alkupalasta, alkuruoasta, pääruoasta,

kahdesta jälkiruoasta ja 3 Michelintähden makuyhdistelmillä ja palvelulla on yksinkertaisesti bargain. Kampanjan ulkopuolella ja illallisilla lompakon täytyy olla paksu kuin mikä.

***Lombardi's:**

Mielestäni Little Italyn kaupunginosa on nykyisin vähän sirkus ja mautonta turistimeininkiä täynnä, mutta tämä legendaarisen vanha pizzapaikka väentää todella asianmukaiset, autenttiset ja repeat pizzat, joiden päällä ei paljon ananasta näy. Edullinen.

***E.J Luncheonetta:**

Hyvin perinteinen amerikkalainen aamiaispaiikka. Pan-nukakut ja appelsiinimehu huikeeta settiä. Maha pysyy näillä antimilla täynnä hyvin pitkään. Vain käteinen käy.

***King Cole Bar (St. Regis Hotel):**

Hyvin elegantti aulabaari. Kolmiohintoja turha odottaa (esim. Martinit noin 20 taalaa), mutta drinkit maukkaita ja vahvoja. Tunnelmointiin vaikkapa Broadway-esityksen jälkeen. Viiden sortin pähkinät aina kaupan päälle.

Nähtävyyksiä ja muuta:***The High Line:**

Aika uusi lisä, kymmenisen metrin korkeudella kulkeva näköalareitti, joka päättyy Meatpacking Districtille/-ltä. Varsinkin, jos siellä suunnilla pyörii, katsastamisen arvoinen paikka. Luonnollisesti ilmainen. Kyseinen alue muuten syttyy iltaisin trendikkään klubielämän kehdoiksi.

***TKTS:**

Tuolta kantsii bongata ne Broadway-liput. Alennukset noin 40-50%, tarjolla olevat paikat osoittautuneet jo kahdesti moitteettomiksi. Käytännössä lippuja tarjolla päivän kaikkiin eri näytöksiin, kunhan on vain ajoissa liikkeellä.

***Metropolitan Museum of Art ja Natural History museum:**

Ehdottomia, kunhan ei kummassakaan ahnehdi liikaa. Näiden valtaviin kompleksien läpikäymiseen menee helposti täysi päivä/museo. Ja sitä näyttelyiden siisteyden määrää... Pääsymaksut muuten mielenkiintoisesti vapaaehtoisia, esim. dollarilla voit pestä omatuntosi.

***MoMa, Guggenheim:**

Nykytaidetta. Ei lisättävää.

***Columbia University**

Mielenkiintoinen keikka vieraillla kampuksen keskellä: komea aukio, mahtava vanha kirjasto ja tuttu monista leffoista. TTY ei ihan paini näyttävyudessa samassa kategoriassa.

***Top of The Rock:**

Rockefeller Centerin näköalatasanne. Mielestäni parempi ja vähemmän kansoitettu kuin Empire State Building: näkee muun muassa hienosti Central Parkin ja juuri tuon ESB:n. Paras aika auringonlaskun tai nousun aikaan.

***Central Library:**

Metson paikallinen versio. Carrien häät piti olla täällä. Naurettavan hienot marmoriset lukusalit.

***Brooklyn:**

Kun ikikuluneelta, tutulta sillalta jatkaa hieman eteenpäin, saapuu rauhallisille kujille ja kaduille. Leppoisa kääpälämaastoa, varsinkin hienon sään aikaan. Todellisempaa newyorkilaisen arkea kosketusetäisyydeltä.

***Ilmatukialus Intrepid:**

Hudsonjoen rantaan parkkeerattu mammutti, jonka kansilla jos jonkinlaista hävittäjää ja kopteria. Sisällä voi pyöriä eri kortteereissa. Ohessa myös klaustrofobiasta kiinnostuneille ydinsukellusvene. Ilmassa amerikkalaista patriotismia parhaimmillaan.

Vähän liikkumisesta:

Metroverkosto on hyvin toimiva (viikon rajaton käyttö noin 24 taalaa). Kannattaa pitkissä välimatkoissa suosia Express-linjoja, jotka eivät pysähdy aivan joka pysäkillä. Maanalainen on Manhattanin poikittaissunnassa hieman puutteellinen. Tällöin kannattaa varauksin harkita taksia, jos jatkuvaan kävelyyn kyllästyy. Kymmenen korttelin hinta on perusliikenteellä noin 10 taalaa, mutta vaihtelee suuresti liikennemäärän mukaan. Myös yksisuuntaisten suuri määrä tässä vaikuttavat suuresti. Bussiverkostokin löytyy, mutta siitä ei ole mitään kokemusta. Muista kuitenkin, että maan pinnalla näkee aivan erilaisen kokonaisuuden, kun pimeästä metroikkunasta.

Jos kiinnostuit, voi jutun rustaajaa, kahden-kerran-noviisi-newyorkilaista, repiä hihasta ja kysellä kaikesta tarkemmin. Ei muuta kun rohkeasti puraisemaan ome-
naa - et saa siitä kyllicksesi.

Indecsin Euroopan valloitus

Teksti: Elias Vakkuri, Erkki Kalli, Klaus Breitholtz, Thomas Vesimäki, Henri Palonkoski, Jaakko Nurkka, Pavel Pentikainen, Tuomas Alarotu, Ilmari Sukanen, Sanna-Mari Peltola, Aino Vaittinen, Iiro Hietala, Arttu Hujanen, Teemu Sirén, Emma Puotunen, Anna Hiidensalo, Tiina Hyninen, Iida Uusitalo, Johanna Kari, Katja Kaartinen, Sini Takala, Laura Airio, Karoliina Tuominen, Lauri Jaakkola, Markus Mäkelä, Miika Järvinen, Mikko Rahikainen, Ville Väliäho, Emma Rinnevaara, Emmi Tervala, Jesse Kivilä, Lauri Haavikko
Kuvat: Lauri Haavikko

Sunnuntai 25.9.

Unglaublich! Odottamamme päivä saapui vihdoin, olisi aika suunnata Saksan maalle seikkailemaan (sekä vähän Sveitsiin ja Ranskaan). XQ-tiimin tekemän pohjatyon uskomaton määrä paljastui, kun alkumaljojen jälkeen käteen lyötiin infopaketti vierailukohteista sekä kartat yön hiljaisten tuntien suunnistusreissuja varten. Alkupalana saimme myös Lindtin suklaata, vierailimme tehtaanmyymälässä myöhemmin matkan aikana.

Menomatka oli lupauksia täynnä. Eräs huhun mukaan kulmakarvojaan nyppimään jäänyt mieshenkilö lupasi, ettei ole minuuttiakaan myöhässä mistään koko loppumatkan aikana. Tiistaina hämmöttävien volkfestien haaste oltiin myös valmiita ottamaan vastaan, litran tuopit juotaisiin viimeiseen pisaraan. Sää tiedotteet lupasivat nekin enemmän kuin hyvää, keskieu-rooppalaisen leuto syksy hyväilisi matkalaisia helletason lämpötiloilla koko viikon. Itse kukin voisi heittäytyä järjestäjien huolettavaksi hyvillä mielin.

Lento meni, tarjoilu oli, toiset nauttivat enemmän kuin toiset. Yhtä kaikki, kaikki matkalaiset saapuivat yhtäläisen hilpeinä

Viininmaistelua Strasbourgin kujilla

Frankfurtiin ja totesivat yhteen ääneen Saksan helteen lyövän kasvoille kuin kilon turska. Kesävaatteiden puutetta valitellen siirryimme bussille, joka palvelisi meitä koko pitkän viikon. Bussin sisustus oli asiaankuuluvan patinoitunut (Itä-Saksa -henkinen), ja kuskikin näytti aivan nimensä mukaiselta (Hans-Georg).

Aikanaan saavuttiin Darmstadtin ja alkubissejen jälkeen lähettiin tsekkaamaan hostien kämpät. Toisilla ne olivat ihan yliopistolla, toisilla eivät. Lopulta porukka oli kasassa paikallisen ESTIEMin toimistolla, jossa luvassa oli chill und grill. Tarjoilut olivat asialliset: pihviä, makkaraa ja tietenkin hapankaalia! Myös juomahuollosta oli huolehdittu. Talon edessä nautittiin oluista ja muista drinkkeistä. Illan edetessä osa porukasta lähti tsekkaamaan paikallista elämänmenoa baareihin ja myös dōnerit saatiin.

Jesse ei ole ollut myöhässä.

Maanantai 26.9.

Ensimmäinen yö Saksan maalla oli takana ja porukka koossa nauttimassa maittavaa aamiaista yliopiston tiloissa. Aamiaisen ohessa käytävät keskustelut edellisen illan ja yön tapahtumista antoivat perspektiiviä siitä, millainen reissu onkaan luvassa. Innokkaina ja virkeinä raahasivat teekkarit itsensä sekä laukunsa jo tutuksi tulleet bussiin, ja alkoi siirtyminen kohti Mannheimia. Oli yritysvierailujen aika.

Vierailulla lääkefirma Rochella päästiin kuulemaan yrityksen historiasta, tuotteista ja toiminnasta, kiertelemään sen kylämäisen massiivisella tehdasalueella sekä lopuksi vielä nauttimaan maittavasta lounaasta. Maistiaisia yrityksen tuotteista ei joidenkin matkaaajien toiveesta huolimatta päästy ottamaan. Viihdettä tarjosivat kuitenkin erään jäsenen voitokas taistelu kesken Roche-luennon purjoamista vastaan sekä karmaisemalla tavalla hymyillen ohikulkevaa XQ-laumaa tuijottanut porttivahti. Vierailusta selvitettiin kuitenkin kunnialla ja matka jatkui suuntaan Karlsruhe.

Perillä kirjauduimme nopeasti hostelliin ja edessä oli shoppailua kaupungilla, muitakin vapaa-aika-aktiviteettejä oli tarjolla. Osan porukasta nähtiin nautiskelevan olutta, Thomas söi myös rahkatortun.

Illalla vierailimme paikallisella pienpanimolla. Oluen nauttimisen ohella maistelimme mm. pellettejä. Panimolta ilta jatkui ESTIEM-kollegojen opastuksella baariin, jossa saimme nauttia cocktaileja nopanheiton osoittamaan hintaan.

Tiistai 27.9.

Heräsimme erittäin virkeinä "välipäivän" jälkeen aikaisin aamulla kohti uusia seikkailuja. Muistelimme, että onneksi arpaonni ei ollut sen parempi edellisenä iltana baarissa. Matka

kohti Stuttgartia sujui uneliaasti. Menimme Mersu-museoon, ja se oli kivaa. Löysimme myös saksalaisen kaverin, jonka lakitimme. Museossa oli paljon autoja ja ne olivat hienoja. Vierailimme myös moottorien teko-paikalla. (Lähes) kaikilla työntekijöillä oli Mersut, koska he saavat autoista 21,5 prosenttia alennusta. Tehdasalueella kuljimme bussilla, koska alue oli niin valtava.

Tässä vaiheessa päivän autokiintiö täyttyi ja siirryttiin nestetankkaukseen, huopahattuihin ja nahkahousuihin. Edessä olivat nimittäin maailman toiseksi suurimmat olut-festit. Turistiryhmämme suuntasi olut-taan, jossa oli kuuma. Istuimme tiiviisti hiljaa puolen tuopin ajan, kunnes ymmärsimme, mistä festeillä oli kyse: nousimme penkeille loppuillaksi laulamaan, tanssimaan ja juomaan hullun lailla. Tässä vaiheessa turistiryhmämme tarina oli vielä melko yhtenäinen.

Tämän jälkeen tarinat erkanevat ja jotkut jäävät jopa unho-laan. Osa ryhmästä ihastui alueen hurjiin huvipuistolaitteisiin, vaikkakaan osalle se ei sopinut viiden kaljalitran jälkeen. Joko huvipuistolaitteet tai maukas olut aiheuttivatkin mysteerisen CSI-operaation eräässä huoneessa. Lähdimme kaikki eri kul-kuneuvoilla kohti keskustaa ja pikkuhiljaa matkalla saimme täysin sattumanvaraisesti porukan kasaan - vain pystyäksemme eksymään toisistamme uudelleen. Kaiken kaikkiaan festivaalit olivat suomalaisten miesten makuun, sillä ne koostuivat oluen juonnista ja naisten rintoja korostavista asuista.

Festivaalin suorituspoimintoja:

- iloiset jälleennäkemiset Stuttgartin U-bahn-verkon varrella
- 7 litraa olutta neljän tunnin aikana ja 20.15 nukkumaan. Yöllä ja aamulla oloja.

Pojat ihastelemassa Mersun valmistamia kulkupelejä

- junalla hostelliin festarialueelta (matka 150 metriä), taksi pelasti...
- australialaisen nahkahousumiehen takamus mustelmilla
- pienet suomalaisneidot hauikset kipeinä litran tuoppien nosteluista
- kauniit naiset ja Lauri saivat uuden kierroksen Transformersissa hymyilemällä
- Miika luuli liukumäkeä vesiliukumäkeksi ja yritti laskea alasti
- Arttu sai saksalaiset tytöt tekemään natsitervehdyksen väittämällä sitä suomalaiseksi tanssiliikkeeksi
- hytti 313:n urban commando -aamu
- vanhempi vuosikurssi edusti: jatkoilla liro sammui baaritiskille ja Arttu terassin pöytään

Keskiviikko 28.9.

Aamu valkeni vaihtelevalla menestyksellä volkfestin jälkeen. Stuttgartista matka jatkui kohti Schaffhausenia, jossa ihailimme Euroopan suurinta vesiputousta Rheinfallia. Vuorisaiset maisemat ja korkeat sillat olivat päätähuimaavia.

Seuraavaksi suuntasimme Zürichiin ja vierailimme Lindtin tehtaanmyymälässä. Jo bussista ulos noustessa ilman täytti vieno suklaantuoksu, joka houkutteli koko ryhmämme tekemään suurostoksia. Kassit ja mahat täynnä suklaata lähdimme hieman sokerihumalaisina kohti Zürichin keskustaa. Maassa vallitseva ainainen ruuhka hivenen viivästytti matkantekoamme. Joten aikataulu muokkautui illan osalta uusiksi. Zürichistä mieleen jäivät kaupungin korkeat hinnat, esimerkiksi pizza 20 chf, kello 120 000 chf, vesi 5,2 chf, Burger King -ateria 14 chf (1€=0,95 chf)... näiden ja monien muiden esimerkkien jälkeen voidaan vain todeta, että Zürichissä todellisuudentaju hämärtyy. Pieni huomio maan autokulttuurista on, että jos ajat BMW:llä olet ”köyhä”. Yleisestä elintasosta kertoo myös katusoittajan tienestit: 100 frangin seteli kolikoiden sijaan.

Illan hämärtyessä suuntasimme bussin nokan kohti Luzernia, jossa meitä odotti hostellimme. Pientä päänsäiväystä naisväelle aiheutti suihkujen ja vessojen vähyys: vain yksi suihku ja wc per hotellin kerros. Huoneesta sentään löytyi ruhtinaallisen kokoinen peili, mitoiltaan noin 10*20 cm. Luzern oli suhteellisen hiljainen, kuten myös matkaseurueemme, joka suuntasi lyhyen kaupunkikierroksen jälkeen nukkumaan.

Tietoisku: ankeriaat pystyvät luikertelemaan ylös Rheinfallia, mutta kalat eivät.

Torstai 29.9.

Aamu alkoi pirteämmin kuin yleensä ja vähemmän krapulaisena. Aamupalaksi tarjottiin excutiimin valmistamaa maukasta paikallista pirkkaa. Bussimatka oli harvinaisen hiljainen liron nukkuessa. Valitettavasti onnea kesti vain pysähdyspaikalle asti: Colmarissa tarkastimme ranskalaisen supermarché’n valikoiman, joka osoittautui Prismaan tottuneelle herkulliseksi.

Saavuimme Strassbourgin europarlamenttiin ajoissa, mutta Etelä-Eurooppalaisen tehokkuuden ansiosta odottelimme vielä puolisen tuntia turvatarkastukseen pääsyä. Itse esittely oli suomeksi ja kesti noin tunnin. Pääsimme lisäksi käymään täysistuntosalissa sen ollessa tyhjillään. Tämän jälkeen nautimme kolmen ruokalajin lounaan europarlamentissa ja tutustuimme lahjavaramyymälään, josta löysimme kummallisuuksia: I love Europe oli suomennettu Rakastan Euroopassa.

Siirryimme Mister-hostelliin, joka sijaitsi paikallisessa Lielahdessa. Vuorossa oli vapaa-ajan ja suuntasimme keskustan huudeille. Osa tyytyi ranskalaiseen seitinohueen päiväkänniin ja osa nautti paikallisen kulttuurin antimista. Tytöt sattuivat törmäämään Kimi Räikköseen. Tämä olikin jo päivän toinen julkisbongaus, sillä aikaisemmin näimme Anneli Jäätteenmäen. Kahdeksan aikoihin kokoonnuimme vanhan kaupungin puistoon viinille ja patongille. Paikalle oli eksynyt myös vesimeloni.

Puistosta lähdimme tavoitteenamme löytää baari, mikä osoit-

tautui yllättävän vaativaksi tehtäväksi. Paikallisten opastuksella eksyimme kuitenkin kaikki lopulta samaan paikkaan. Kovimmat jakoivat tanssia pilkkua asti.

Päivän piriste: Artun ensimmäinen hauska vitsi kuultiin ja se oli vielä totta! Anna kertoo mielellään lisää.

Perjantai 30.9.

Tämä päiväkuvaus on syntynyt Associate Teemu Sirénin, Tutor Partners, konsulttoimana.

Tähän mennessä tapahtunutta: kuka tuhosi huoneen 313 siisteyden? Mitä Teemu teki yksin puistossa? Entä mihin katosivat Miikan 50 euroa? Miksi aamulla janottaa, vaikka on juonut koko yön? Vaikka monta totuutta paljastuikin edellisiltana puistossa, muun muassa edellä mainitut kysymykset pyörivät mielessämme, kun nousimme haudoistamme kohti yritysvierailua eli Hapekaa.

Hapeka on sairaalapatioja valmistava saksalainen pk-yritys. Saimme vierailulta uudenlaista näkökulmaa yrittäjyyteen ja pienyrityksessä työskentelyyn. Esitys oli varsin kattava ja eloisa, siinä kerrottiin kaikki asiat tunnuslukuista Sampopankin virkailijoiden ulkonäköön. Omistaja Saarinen huomioi vieraanvaraisesti kisakuntomme.

Kunnon ollessa jo melko hyvä, pääsimme Baden-Badeniin kylpylään, jossa saunominen oli täysi vitsi. Löylynheitto oli ns. suoritus: sisään asteli vatsakas saksalainen mies, joka kertoi ennen löylyn heittämistä turvallisuusohjeet. Tämän jälkeen saunan ollessa 76 C, mies heitti löylyä ja saksalaiset väänlehtivät naamojaan tuskissaan, jolloin suomalaiset päättivät lähteä kaljalle. Valitettavasti kylpylästä ei saanut olutta, joten päätimme lähteä paikalliselle kasinolle. Max Bet rulettiin oli vain 14 000€, joten pelasimme killan rahoilla useamman kierroksen ja ostimme kasinon killan satelliittikiltikseksi. Nykyään sinne

Perhepotretti pienpanimolta

pääsee myös valkoisilla tennareilla.

Illaksi kiirehdimme mutkittelevien ryöväreiden halki Saksan hikiseen helmeen Kaiserslauterniin, jossa suurin osa majoittui uskomattomimmassa bilekämpässä koskaan: poliisiaseman vieressä kolme kerrosta kommuunia, sisäpiha sekä kellarissa täysiverinen disko. Pitkähköksi venähtäneen illan yhtenä kohokohtana oli Finnish Student Billionaires' Clubin perustaminen kaupungin kalleimmassa baarissa. Kantavana ajatuksena klubbissa on köyhien kyykyttäminen ja köyhiähän tästä maailmasta löytyy.

Viimeisenä(kin) iltana meno oli vauhdikasta.

Lisäys: E & E (etukirjaimet ei muutettu) päätyivät sittenkin bilekommuuniin yöksi, sillä määrätty hosti-ehdokas totteli nimeä Limainen R*nnkari (tunnettu näyttelijä Salatuissa elämissä) ja oli muidenkin nautintoaineiden kuin alkoholin vaikutuksen alaisena.

Lauantai 1.10.

Kaiserslauternin aamu valkeni makean tupakan, käyneen alkoholin ja karkelointihien katkuisena. Bilekommuunin asukit saivat kuivan patonki- ja kinkkulinjan aamiaisen erään neitoporukan nautittua viiden tähden vuohenjuustoaamiaisen. Viimeisen illan ihmeen ansiosta partycrib oli entistäkin enemmän pommin jäljiltä kuin saapuessamme.

Aamurutiinien jälkeen lähdimme hostien Skodan perässä köröttelemään kohti Platzwaldin jylhiä lehtometsiä. Siellä tavoitteena oli vallata lehvästöt Aerial High Ropes -kiipeilyllä. Krapulaista tasapainoa koeteltiin julmasti erilaisilla naru-, rengas- ja puuradoilla korkeuksissa. Monet voittivat pelkonsa ja dagen efter

-olotilassa.

Urheilun jälkeen tuli tosi nälkä. Tätä lievittämässä oli lähistön ainoa metsäpizzeria, jossa valikoimissa oli mm. pakastepizzaa huokeaan 4,99€ hintaan. Isoa kummastusta aiheutti myös uneliaan kassaneidin toiminta, jossa ei ollut häivähdystäkään kuuluisasta saksalaisesta tehokkuudesta. Varsin heikon ruokailukokemuksen jälkeen siirryimme paikalliseen kauppakeskukseen tekemään viimeiset tuliais- ja välipalaostokset. Kassien kilinästä päätellen joukkomme preferoi nestemäisiä tulsiaisia.

Kaupasta jatkoimme matkaa lentokentälle ja sitten olikin

aika hyvästellä uskollinen Risemme. Hymystä päätellen kuskimme oli tyytyväinen matkan loppumisesta ja teidemme erkanemisesta. Kentällä järjestelimme vielä matkatavaramme optimoiden neste- ja vaatekonsentratiot.

Lento- ja bussimatkat sujuivat väsyneissä tunnelmissa ja yksi jos toinenkin matkalaisista väitti olevansa (tunteuttomasta syystä) likainen, rikki ja turvonnut. Kuitenkin ajatus omasta sängystä ja takana olevasta, hyvin onnistuneesta ja monia elämyksiä tarjonneesta seikkailusta auttoi kaikkia jatkamaan viimeiseksi pinnistykseksi.

XQ:laiset kiittävät nöyrästi matkanjärjestäjiä. Suosikki-ihmisemme, ylijohtaja Lauri Haavikikko hallinnoi ja organisoivat varmalla kädelle reissumme kokonaisuudessaan. Bussimasterimme Lauri Jaakkola tutustutti meidät Super Mariota muistuttavaan kusiimme ja varmisti mobilisaatiomme, joka oli olennainen osa excursiota. ESTIEM-koordinaattorimme Jaakko Nurkan ansiosta tutustuimme huipputyyppeihin, eikä kurkkukaan jäänyt kuivaksi Local group -vierailuilla. Saksassa paikallisiin tapoihin, yritys-elämään, hienoihin autoihin ja juomakulttuuriin meidät tutustutti liro "viiden tähden tissit" Hietala.

Sveitsin päässä suussa sulavia, esteettisiä ja elegantteja elämyksiä tarjosi paikallisen aksentin hallitseva konsulttimme Emma Rinnevaara. Euro-edustajamme Katja Kaartinen tutustutti meidät yhteiseen unioniimme ja järjesti rentouttavan päivän kylpyläkaupungissa.

